

FINDLAY HIGH SCHOOL MAGAZINE.

"Let knowledge grow from more to more
But more of reverence in us dwell,
That mind and soul according well
May make one music as before,
But vaster." — *Tennyson*.

VOL. XXXII

1954—55

MANNARGUDI.

Table of Contents.

	Page.
1. Editorial	1
2. One Solitary Life	2
3. The Time Spirit — D. Ramachandran, B. A. (Hons.)	3
4. My College Days—Rao Bahadur D. Sadasivam, B.A., B.Sc.	6
5. The School and the Community— P. V. Srinivasan, M.A., L.T.	9
6. The Tale of the Buried Cities— N. Vaideeswaran, M.A., B.T.	16
7. Report presented on the Annual Speech and Prize Day	19
8. Messages received on the occasion of the School Annual Speech and Prize Day	23
9. School Notes	27
10. Findlay Old Students' Association, Mannargudi	29
11. கிறிஸ்துவத் திருநாள் — வே. பொன்னையா VI-A ...	32
12. இரட்சிப்பு — தா. துரைசாமி VI-A ...	33
13. வழிப்பறி — சே. இரா. இராசகோபாலன் VI-B ...	38
14. குட்டிப்பாடல்கள் — S. சந்தானம் VI-A ...	40
15. வினோத அன்பு — எஸ். வி. கணேசன் VI-B ...	41
16. கிராம முன்னேற்றம் — இரா. கோவிந்தராசன் VI-B	44
17. காணும்போன காஞ்சனா! — S. ராமமூர்த்தி VI-B	47
18. இரக்கம் தந்த இரத்தினம் — B. வீராச்சாமி VI-B	49
19. காணும்போன வைர வளையல் — ரா. சரோஜா V-A	50
20. கவிஞனின் சிருஷ்டி — இர. ஜெயராமன் V-A ...	53
21. தபாற்காரக் கிட்டு — வி. ஆறுமுகம் V-A ...	56
22. பாசம் — A. Z. நவரோஜா ...	58
23. வினோத மரத்தடியில் — An Old Boy ...	61

1966

SCHOOL COMMUNITY EXCURSION TO TANIORE (8th Feb 1955)

Findlay High School Magazine.

Vol. XXXII

1954—1955

Editorial.

Once again we greet our readers and present this number with a variety of interesting articles and snap-shots of school life and activities.

*

*

*

*

Rao Bahadur D. Sadasivam, B.A., B.Sc., (Tek.) is one of the distinguished alumni of the Findlay College. We had the pleasure of his genial company when he presided over the O S. A. anniversary last July. What we read in three pages is but a sample of the innumerable anecdotes with which one gets flooded when engaged in conversation with him. Three other articles are from the pens of well-known Old Boys who need no special introduction.

*

*

*

*

As regards contributions from our own pupils, as usual, we had a wide scope of choice from the class manuscript magazines. But we were able to select only a few that were of the right standard. Our youthful penmen have to learn that writing is not so easy as they think. Excellence of thought and expression can only be attained by systematic practice.

*

*

*

*

May, we, in conclusion, say a hearty "Thank you" to all the friends, Old Boys and pupils who have so enthusiastically come forward with their contributions. If any of them do not find their compositions in this number, we remind them of the good old saying, "If at first you don't succeed, try, try, try again".

ONE SOLITARY LIFE.

Here is a young man who was born in an obscure village, the child of a peasant woman. He grew up in another village. He worked in a carpenter's shop until he was thirty and then for three years, he was an itinerant preacher. He never wrote a book. He never held public office. He never owned a house. He never had a family. He never went to college. He never put his foot inside a big city. He never travelled two hundred miles from the place where he was born. He never did one of the things that usually accompany greatness. He had no credentials but himself.

While he was still a young man, the tide of public opinion turned against him. His friends ran away. He was turned over to his enemies. He went through the mockery of a trial. He was nailed to a cross between two thieves. While he was dying, his executioners gambled for the only piece of property he had on earth, and that was his coat. When he was dead, he was laid in a borrowed grave through the pity of a friend.

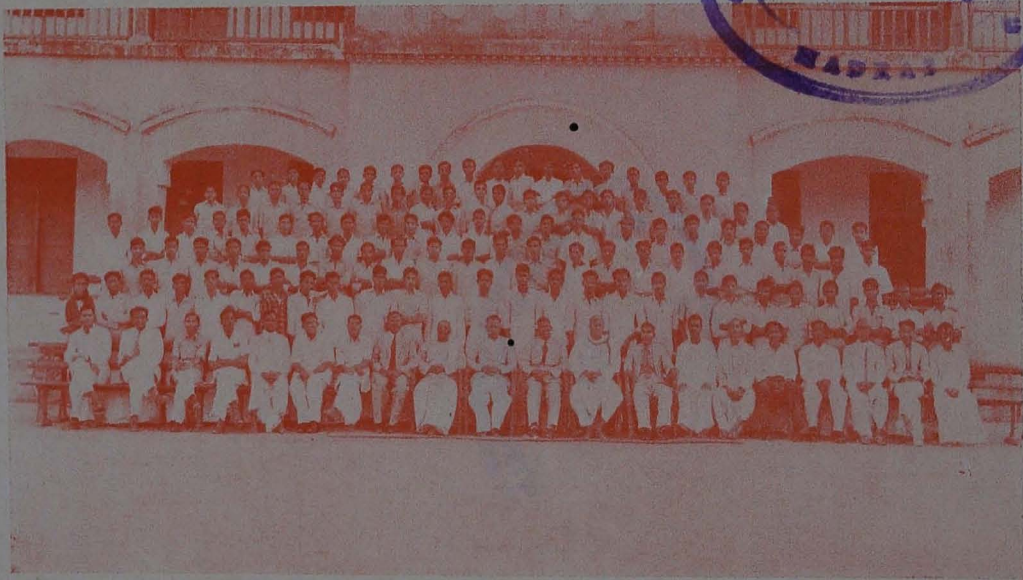
Nineteen wide centuries have come and gone, and to-day, he is the central figure of the human race and the leader of the column of progress.

I am far within the mark when I say that all the armies that ever marched, and all the navies that were ever built, and all the parliaments that ever sat, and all the kings that ever reigned, put together, have not affected the life of man upon this earth as has the One Solitary Life

Author Unknown.

Action.

*"We can't change yesterday, that is clear
Nor begin tomorrow until it is here.
So all that is left for you and me
Is to make to-day as sweet as can be."*

SIXTH FORM (1954--55)

THE TIME SPIRIT.

By

D. RAMACHANDRAN B. A. (Hons.)

It is not in any Wellsian prophetic spirit that the shape of things to come is being attempted to be forecast in what follows. It is rather a humble commonsense appraisal of the current trends and what they point to for the future.

The present Prime Minister of the United Kingdom when Foreign Secretary at the close of the last War had been saying that we should not "win the War and lose the Peace". That is exactly what has happened — we have won an uneasy peace. Is it not strange that we are discussing the formation of alliances, the creation of Commands, the building up of "defences" and even the shooting down of planes for reconnaissance in forbidden territory, the capture of agents for espionage, as in war time? Everybody swears by peace-but peace born of strength, it is now being called. You find the spectacle of huge sums being spent on armaments, inclusive of the deadly atom and hydrogen variety and the excuse for the tremendous wastage of national resources is that the other party will only be coerced by force and not by persuasion.

The strange thing is that without mentioning names of countries, there is an uneasy feeling that two sides are preparing for war—though it is being said that strength alone will secure peace. Between the East—a special term for East Europe and the West—comprising of the Continental European Nations and America, there is a conflict of ideologies and hence a difference in outlook and approach. While one accuses the other of secret preparations for world domination, the other calls the rival, a war monger. In between, the so-called under-developed countries, mostly in Asia (including India) are being wooed by either side to align with themselves. Some have chosen to walk into the parlour, others are lingering, while quite a few like India will have nothing to do with either, if war is going to be the result of the alliance. The "enlightened self-interest" of the United States enables it to pour vast sums

into the under-developed countries by way of economic and other forms of foreign aid. The pattern of national economy in such countries is vastly changed as a result.

In this context, one may pause to consider the different ideologies — the democratic way of life which we have been accustomed to and the *other way*. What the latter is, is what we have to try to find out. There is unfortunately no rough and ready answer to this. What is Communism? A negative definition would be—it is no ghost, no disease, no insidious lava-like substance overrunning and engulfing all in its way. Yet we all seem to fear it and the worst of it is we have been led to meet it half-way, though under different names and guises. Call it "Socialism" or Socialistic Pattern or "*Sarvodaya*", it is after all altering the way of life we have been accustomed to and adopting and adapting what is considered best in the other.

The plain fact is that, and there is nothing wrong in so admitting it. If we consider what we believed in ten years ago and what has come about now, the difference in mental outlook is so great that we seem not to have taken its measure, much less accounted for it. The common man, in short has come into his own and a recognition of this fact alone will reconcile us to so many fanciful and new fangled notions and theories. Equality of opportunities, denial of special privileges, are not now mere slogans—they are facts of life. Social service is the criterion of a man's ability to serve his fellowmen and no amount of wealth or influence can stand on a par with it. Hence it is we find with the introduction of universal franchise, the time-honoured methods of election being given up. When the electorate is so aligned, the flood of legislation *against* the privileged and *for* the backward is bound to come. Viewed in this light all watering down legislation—be it land reform, Estate Duty, heavy taxation, the "chopping off of tall poppies"—can be expected and understood. It behoves us therefore to understand the Time Spirit and trim our sails to the new order. The conflict of ideologies may lead to a Third World War — but the result is bound to be a vastly changed world and the democratic way of life would have also changed to fit in with the new

conceptions. It may not be *violent* change — but it will be *enormous* change! Let us be prepared for it.

The change indicated by the Time Spirit may be looked at from the political angle and the private or personal angle. With regard to the former, in inter-national relations with the annihilation of distances, the One World idea is coming into being more and more. Nations feel bound together and Isolationists have been crying in the wilderness. In fact no nation can now enjoy its prosperity when another is in distress. The Commonwealth is evolving into a type of free nations bound together for a common purpose — a miniature world government. While absolutely free, the Indian Government recently agreed to lower tariffs for British imports of textiles as Lancashire felt hit and this is a signal instance of free co-operation.

In personal matters the change wrought by the time-spirit is even more pronounced. Henry Ford used to say that he was holding his millions in trust. It was recently said that no single person had amassed wealth by his unaided effort and as such he must share it with all. The Industrial field has registered a remarkable switch-over in its attitude. Profit-sharing, Employees' Insurance, industrial housing, and several such schemes have come to stay. While freedom has been the boast of all of us, that freedom has entailed a lot of responsibility too. We are made to feel one in a large whole and all our activities are in tune with the larger interests of the community, the state and the country. The Time Spirit has made such inroads into personal freedom that the citizen of ten years ago would have been aghast at. Naturally in some cases there is resentment at the obvious curtailment of perquisites looked upon as being due without question. But when the over-riding interests of community and country demand sacrifices from the individual, he cannot grumble. The sooner he realises that the welfare state cannot brook lesser interests as against the common, the better for the individual, however much he may like to have personal rights and freedom of action.

MY COLLEGE DAYS.

By

Rao Bahadur D. SADASIVAM, B.A., B.SC. (Tek.)

I was a student of the Findlay College from 1898 to 1905. The most outstanding personality during this period was the Principal. The Rev. A. H. Davey a short man, with a shorter temper, as one of his old pupils has remarked.

He was a strict disciplinarian and his motto was "Excellence in everything". He took a personal and active interest in co-curricular activities like Elocution tests, Dramas, Excursions and Games. On one occasion he walked the whole distance from Mannargudi to the Koraiyar Headworks (a distance of 10 miles) along the Pamaniar Bank with a batch of 200 students and a dozen teachers and the return journey was also made on foot with a break for lunch near Nidamangalam. (In those days there was no railway connection between Mannargudi and Nidamangalam).

He personally supervised all the preliminary trials for the District Sports. For at least a month before the annual event there was strenuous training — at least 3 afternoons a week in which many of the teachers co-operated. Hence a tradition was built up of the Findlay boys' invincibility in the District Sports.

Mr. Davey also used to take keen interest in some of the local events. During the Car festival of the Rajagopalaswami Temple — when thousands of people were engaged in tugging the enormous ropes he could be seen riding about on his white horse, wearing an enormous pith hat, waving encouragement to the devotees with a long cane (which mercifully did not come on their person like it used to do on many an erring student at the college).

He was a firm believer in "Spare the rod and spoil the child." His caning — as the recipients would long remember — was no patting affair.

Mr. Davey was a very impressive teacher and he could handle any subject with ease. In the Intermediate (old F.A.) classes, Mathematics was a compulsory subject and many students found it a stumbling block. Mr. Arumanayagam, the Mathematics Lecturer — had given very low marks to most of the students at a terminal Examination. All this was in great contrast with students' attainments in other subjects. Mr. Davey shrewdly suspected that all was not well with the method of presentation of the subject. I remember very well how he explained Sines, Cosines and other intricacies of Trigonometry — so beautifully — that most of the students got on very well after this special coaching.

Rev. R. Smailes was the Vice-Principal during the latter part of my studentship. An M. A. of the Cambridge University, well versed in English Literature, he was a contrast to Mr. Davey in everyway. His genial humour — with his expressive eyes half-closed — after the Chinese fashion — was very pleasing.

Some years later — when I was a student in Manchester — I was surprised to find that he had found his way to my lodgings. After tea when I was bidding him good bye. — I noticed that he had left a big leather suit case at the door. When I asked him, how it had been brought there, he replied in his inimitable humorous way "You know in England we are our own porters." Then we both carried the suit case about 100 yards to the nearest tram line and there I saw him safely off. He had travelled about 50 miles by train and tram to meet me.

One of the teachers I remember best was Mr. Swaminatha Pillai, who taught the First form. A man of middle age, short and stout — with his long loose white coat and heavy turban, he cut a comic figure with his gesticulations, but his enthusiasm was so great that students were all attention and were eager to learn from him. During some holidays he would invite his class to a mango tope about a mile to the south of the college and there revise the lessons of the school. I must admit however that the popularity of these open-air classes was no doubt partly due to the luscious mangoes to which the young fellows quietly turned their attention at the end of the lessons.

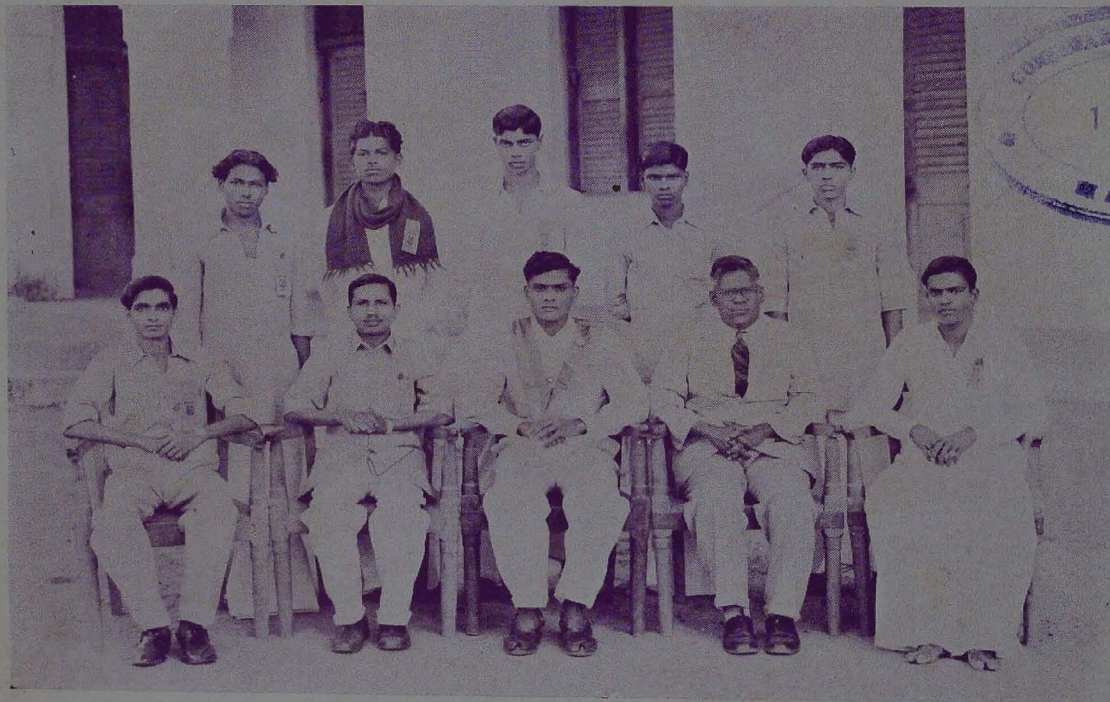
English was then the main medium of instruction right from the Primary standards upwards with the result that students, who later joined professional Colleges, could follow the lectures with comparative ease and could hold their own in any walk of life.

My desire to read English books was very great and there were not many books in the College library which I had not read. During holidays I used to sit in the College library and study the big Atlas maps with minute care so that I knew not only the names of towns, rivers, mountains, countries etc., by heart but could visualise them all in my mind's eye, as if I had personally visited all the countries. This has stood me in good stead in later years so that when newspapers report of happenings in some remote corner of the world, I am able to readily picture these in my mind.

Early in the century there was a great stir in all Eastern lands and particularly in India, when the little Japs crushingly defeated the mighty Russians in the Russo-Japanese War. The great Swadeshi movement was started then. Indian leaders started preaching boycott of British goods and I joined in the campaign; but this refers to a slightly later period.

While still in the College, a desire arose in me that I should do something to help India to come up to the standards of European Countries in Science and technology. This was a mere dream then. I was lucky in realising this dream, by the award of a technical scholarship for 3 years by an Industrial Associations formed by South Indians in Burma — for studies in Manchester — nearly two years after my taking the B. A. Degree with distinction.

Whatever success I have achieved in later life is undoubtedly due to the hard and thorough foundation laid at the Findlay College.

SCHOOL CABINET (1954—55)

THE SCHOOL AND THE COMMUNITY

By

P. V. SRINIVASAN M. A., L. T.

1. Introduction.

A casual reminiscence of our early days at school will reveal to us the fact that many experiences outside the school have shaped our mode of thought and behaviour. Only a limited portion of one's time is spent at the school. Education includes the broad influences of the home and the society. A proper appreciation of these educational influences is indispensable for the success of the educational programme.

The educational programme of a community consists of the total range of influences in the environment. The school is after all a special agency set up by the community for directing the learning experiences of the younger members of the group. Many agencies in the community directly or indirectly contribute to the nature of experiences that condition the growth of the young. We generally look upon a group of people living together in a region with common modes of thought and deed and a common culture, as a community. Education is a broader process, not at all confined to the four walls of a classroom. It is a social activity which helps the community to exist.

The school is after all a small community within a larger community. Hence the differences in the attitudes, sense of values and types of behaviour, that are found in the community, will have their own reflection on the life of children at school. If education is to be effective, there is the need for concentration on the improvement of the conditions of life in the community.

2. Community educative forces.

The home is the most basic educational agency and it is a major factor for determining the types of experiences for children. It shapes the attitudes, habits and, in a way, the abilities of the child. The parents satisfy the basic requirements

of the child regarding food, clothing, shelter etc., and build in him right attitudes. It is up to them to make the boy or the girl imbibe habits that are considered acceptable to society. They are to do their utmost to eliminate undesirable or abnormal behaviour. We have to take full cognizance of the fact that the interpretations of the elder members of the family enable the youngster to learn the basic socio-psychological habits of adjustment to the group. The youngster, while he plays with his fellows, learns fresh habits and discovers the need for modifying his own habits and attitudes in the light of the habits and outlook of his play-mates. Gradually he realizes the fact that his actions must be so good as to win the approbation of the other members of the group.

There are also other groups like the religious group, the Scout group and the school group. Their functions are respectively religious training, training in out-door life and training for citizenship. The first two are organized secondary groups, which influence the growing child. It is very important that sufficient care should be taken to see to it that the different groups do not pull in opposite direction and thereby make educational improvement difficult. The good qualities of trustworthiness and integrity cultivated by Scouting must not be marred by the other community influences. Really life in the community has to be one of encountering conflicts in diverse situations. Children must be trained to scan well, compromise and combine the aspects learnt into a harmonious behaviour pattern.

Next we have to note the rapid expansion of living facilities in the civilized world like the radio, movies, newspapers, magazines and the rest and their effects on the feeling, thought and action of the youth at school. The religious organization, the recreational centre, the neighbourhood, charitable agencies and youth organizations have their own reaction on the learning process of the pupil. As a matter of fact, even the governmental organizations like the departments of health and crime investigation, the Juvenile Court, Public libraries and welfare agencies have their own contributions to make with regard to this.

The recreational facilities are now-a-days considered very important among the factors that determine education. The theatre, the Sangeetha Sabah, the park, the swimming pool, the gymnasium, the voice of demagogue and the carnival have their own influences on the child. A time there was, when the recreational activities centred round the activity of the family. Naturally with the growth of facilities for communication and transportation, there has been considerable expansion of the scope for recreation.

Sane appraisal, selection and control of educational influences are very necessary in the interests of the children at school. The community, to a very great extent, determines the skill, attitudes, habits, motives and values of the individual. Hence the panacea for the ills of society lies in improving the standards of the members of the group. Wrong notions have to be nipped in the bud by making judicious use of persistent and healthy propaganda. With consummate care, we must study the ways in which forms of social life influence the child at the various stages of his development. The parent and the teacher have necessarily to do their best in the direction of drawing the attention of the child to the conflicting thoughts and ideologies and help him to chalk out his own course of action after careful thought.

3. What the home can do.

The home is the very foundation of the school. The school cannot at any time claim to make good the deficiencies of the home. As the first teachers of children the parents have to do very important work. It is for them to see that the sights that the child sees are sights of neatness, beauty and order; that the sounds that his ear drinks are musical, soft, tender and joyous and that the child's nostrils sniff only purity and sweetness. The home environment must manifest itself in various tastes and skills which children show in later life.

It is good for the child to get, right from the beginning, correct ideas on the duties of life. The child may choose this or that. He may have affinities with the evil as well as with the good. It is up to the parent to hedge him safe with

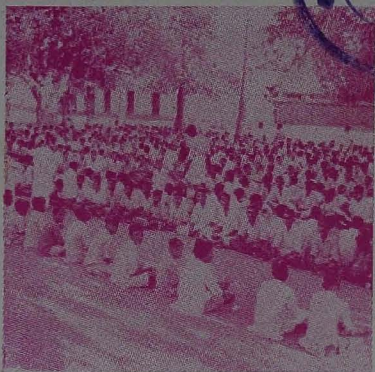
good influences on all sides. To exercise the right type of discipline is one of the functions of parenthood. The parent must see to it that the inherited tendencies of the child are modified for the better by his own surroundings. Attention must be paid to the training of the will, the instruction of the conscience and the development of divine life (to the extent possible).

The parental example must be consistent, inspiring, and, above all, worthy of emulation. The parent must capitalise his role of friend, guide and philosopher. He must not succumb to the temptation of making fuss over trifles. It must be his constant endeavour to co-operate with the school with a view to ascertaining the child's strong points and weaknesses. Incidentally the child should be taught self-respect, self-reliance, right attitudes towards society and respect for authority internal and external. The child must be made to strike a sound balance between self-expression and self-restraint. He must be led and not driven. Adolescence is a period of mental conflict and hence the parent must have a tolerant and protective attitude. The parental example in mutual consideration, tolerance, sense of privacy, standard of ethics, decency, respect for law and social conventions is a chief factor for ensuring the good behaviour of the youngster. The parent must not only create opportunities for the practice of good traits but he must also realize the need for making them attractive for the child. The home represented by the parents, and the school represented by the teacher, must have a common goal. It is up to them to work in harmony. Co-operation of the home and the school in presenting ideals, affording wholesome practices in work and play, and providing sympathetic guidance is a necessary factor in the upbringing of the child.

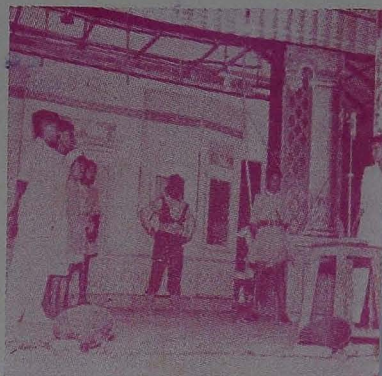
4. The task of the teacher.

It is hazardous for the educational authorities to fail to recognize the wider influences of the community. The teacher, by a study of the different aspects of the life of the community, must make the school a greatly realistic agency for the benefit of the pupils. He must be conversant with the history of the

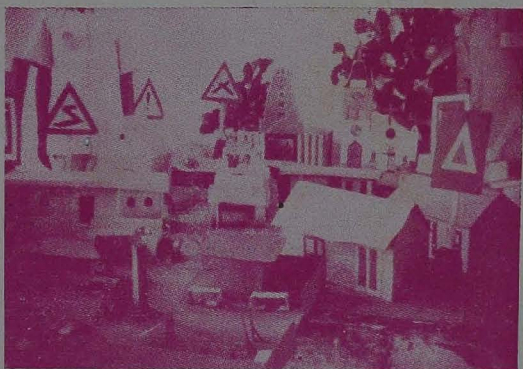
15 OCT 1956

School Community at Tea.

A Scene from "Katta Bomman"

Hobbies Corner.

School Pupil Leader at the Flag Hoisting Assembly.

community" with particular reference to the educational sphere. With profound zeal, he must study the social and the cultural aspects of community life.

The experiences of the teacher in a huge urban society and those of his compeer in a small rural locality are surely bound to differ. The latter is sure to face more restrictions. In any effort to win in his favour a change of the attitude of the people towards him, the teacher must always bear in mind the efficacy of long-range effort, careful planning, patience and perseverance. He must know to identify himself with the community and, with tact, he must lead the people to a fuller appreciation of the good work he is doing. He must participate fully in the activities of the professional organization and thereby help society to recognize the role of the teacher as a nation-builder.

It may be safely said of the teacher that he is the man to select, weigh with great care, harmonize and thereby purify the community, of which the child at school is a member. It is his job to help the child in the face of conflicting demands made upon him by the groups in the community. The teacher must acquaint the pupils with all the details, of both the sides of any controversial issue. Careful handling of the subject in an impartial manner will enable the youngster to find out the truth for himself. Thus it is the role of the teacher to help the youngster to develop his own point of view with regard to the social, political and economic problems of a controversial nature. For discharging this duty effectively, the teacher must himself make a very careful, and unbiased study of the problems. He must guard himself against succumbing to the temptation of becoming a partisan, while placing the merits and demerits of an issue before his wards. It is equally his responsibility to help the growing youngster to understand what he learns informally from the community and to relate these experiences to those of his within the four walls of the class-room. The youngster must be trained well to deal respectfully with his fellow-men. With great vigil, the teacher must guard him against chances of his falling a prey to vicious propaganda or wily indoctrination. Above all, the teacher must ever deem it his duty to impress, in an indelible manner, upon the minds

of youngsters the glory of God, the brotherhood of man and the interdependence of nations, scattered over the different parts of the globe.

The teacher must be an expert in adult education. He must have the capacity to answer the questions from parents regarding the progress of their children in studies or some guidance in deciding the question of vocation. For discharging this duty, the teacher must needs have a thorough knowledge of the basic and desirable requirements for the important walks of life and a sound understanding of the aptitudes and abilities of individual pupils based on the many observations carefully made during the several opportunities for contact both inside and outside the school. Visits to homes of children and frequent informal comparisons of notes with the parents and fellow-teachers are sure to aid the teacher in his task of assessing the nature of the individual pupil. In fine, it is the job of the teacher, as the very builder of the nation of the morrow, to direct the experiences of the young citizen-in-the-making, through effective participation in the life of the group. It is no exaggeration to say that the very future of democracy rests a good deal upon the resources, insight and courage of the teacher and the faith with which he begins to discharge this basic social responsibility.

5. The school as a Community-Centre.

The percentage of literacy in our land is very low. If the educational programme is to be effective, the atmosphere of the home has necessarily to be improved. So the school must chalk out a programme of educating the community along with the children and thereby become an ideal community-centre. The authorities of the school must seek parental co-operation in the interests of promoting the common good of the pupils. Contacts between the school and the home must not become mere sharing of mutual complaints and grievances but should result in a better understanding between them and in reconciling their ideas and values so that, as far as possible, the same kind of motives, methods and impulses may play on the formation of the pupil's character at home as in the school. The co-operative efforts of the parent and the teacher must blossom into good public relations.

The school authorities must provide for a healthy interaction between the school programme and the life of the community. They must invite the influential and brilliant members of the community and the leaders of the various educative agencies to the school for talks to and discussion with the students and the staff. It is for the authorities to see to it that the activities of the institution are psychologically interesting and exacting in the sense of challenging the full powers of the adolescents. These conditions are likely to bring about a healthy atmosphere for the proper training of the young at school. The organization of celebrations of national days like the Gandhi Jayanthi, the Independence Day and the Republic Day, the running of Social Service camps, participation of students in programmes under the National Extension scheme, organization of volunteers for service during fairs and festivals, field trips and camping—all these may be arranged in this connection with a view to bridging the gulf between the life at school and the life outside.

The school may also plan to educate the public with regard to planned life and the proper use of leisure. The evening hours may be utilized for organizing social education programmes. The school audio-visual unit, library and reading room may be made available for the use of the public as well. The school with a fairly good library may also think of a programme for mobile library service during the out-of-school hours, week-end holidays etc. By organizing activities like dramatization and exhibitions the aesthetic tastes of the community may be developed.

6. Conclusion:—

Until the school and the society are bound together by common purposes, the programme of education will lack both meaning and vitality. If a democratic way of living is to be achieved, the school and the community must each contribute its share. It is up to the parent and the teacher to reach a common understanding of the values to be aimed at and plan the educational programme that will ensure the fostering of good citizenship in this great land of ours with a rich cultural heritage.

THE TALE OF THE BURIED CITIES.

By

N. VAIDEESWARAN, M. A., B. T.

Two friends were going out on a walk one fine evening talking of several things and persons and about themselves. Said the one, "Look, my friend, I was working in my garden a few days back and lo! I found a long piece of copper wire. What do you make of it? Nothing but that my forefathers who lived in my family house knew and used the telephone". He tried to look very clever and felt happy as he had scored a point over his friend. The other had a loud, happy laugh and replied after a pause, "O, is that all? When I was digging up my garden, I came across no such pieces of wire and does it not show that my ancestors should have used wireless equipment?" No, I was beaten hollow.

Well, this humorous skit is not directed so much against the science of archaeology as against the vanity of individuals. Archaeology is the study of ruined buildings and other material remains of ancient civilization. When you walk along some of our old towns, you can't fail to notice some old buildings chiefly temples and rest-houses for travellers. They are no doubt old, but not very old, for we have means of knowing who built them and when they were built. There are some buildings or ruins of buildings which are much older and the origin of which have to be worked out by imagination and inference. There is another class, a more interesting one — interesting because of its doubtful past — which is not on level ground, but which was dug out from below the ground. It is here that archaeology and archaeologists have shown their worth by constructing history from meagre data. Let us go round looking for such places of interest. Greece, Egypt, Messapotamia, Italy, India, China and even places in the New World offer interesting fields of study. Our stock of knowledge has been greatly enhanced by the contribution of eminent archaeologists and history had to be re-written in certain countries in the light of discoveries effected by the band of workers. Deep from the bowels of earth they dug out not gold and silver ore,

but true knowledge of the past which lay undiscovered for long. What is amazing is not that buildings have been laid bare but many cities have been found one below the other. It is noteworthy that most of these civilizations have flourished by the side of great rivers.

The earliest among the great archeologists to do great service to history was Sir Henry Leyard, who in 1850 examined the ruined buildings and other material remains of Ninevah on the left of the river Tigris. But by far the greatest contribution from Archeology to history came from Greece and Crete. In the city of Troy in Asia Minor, built on the hill, Hissarlik, excavators dug out six cities one below the other. In the lowest city implements made of stone were used and metal was just coming into use. Simple copper weapons were also to be found. The second city is usually called the "Burnt city" for it must have met its end by fire. Greater use of metal was in evidence in the cities higher up as seen by the larger number of bronze and copper implements. The fifth city was much bigger than the previous four. The prosperity of the Trojans was proverbial. It was the sixth that figures in the immortal "Iliad" of Homer. In 1876 six graves were discovered containing skeletons of 19 men, women and children with a large amount of gold jewellery. Hundred pounds weight of gold was obtained from these graves. It is obvious that these were graves of kings and queens who were fabulously rich. The ruins of an extensive structure — perhaps the remains of a palace — came to light in 1884. The various towns in their respective levels should have flourished in their own days, but owing to many reasons — God-sent or man made — they decayed God filled up and were later built upon. Fire, floods, epidemics and invasions, nature and man conspired to make them disappear from human remembrance.

Sir Arthur Evans, an English man, encouraged by the success of Dr. Sehlieman, the German Archeologist who laid bare the civilization by Hissarlik, conducted excavations in Crete between 1900 and 1905. He came across the council chamber in a huge palace, the throne and a number of portraits. Women's costumes as depicted in a number of paintings

were surprisingly modern like low-cut bodices. In short the discovery of the Cretan finds opened out to the world a civilization which was much older than the one that flourished in the main land of Greece.

Of greater and more intimate interest to us is the series of cities in the Indus-valley excavated in the twenties of this century. The discovery of these cities Mahenjo-Daro or Mound of the Dead in Sind and Harappa in the Punjab have changed the starting point of Indian History. The remains tell us that there existed a city culture. Both the cities were well laid out according to a plan as a few modern cities are. The roads are broad and some of them are paved with burnt and unburnt brick. The houses, large and small were equipped with bath rooms and drainage facilities. The painted pottery, weapons of copper, ornaments of gold and silver speak their own story. This pre-Aryan civilization, according to Dr. Marshall should have been in existence between 3250 and 2750 B. C.

Among the finds in Greece, Crete and India are specimens of writing. The earlier forms are pictographic where as in India we meet with a pattern known as "Boustrophedon" i. e., writing from left to right and right to left in alternate lines. But decyphering the fragmentary writings present problems which seem insurmountable.

This is the tale of the buried cities — the silent voice of the dead in the bygone contries. We have by no means seen the whole picture of history of human civilization, for may be, there are other cities, beneath the earth covered from our view which may reveal themselves to the penetrating vision of zealous archeologists and "Knowledge will grow from more to more".

Humility.

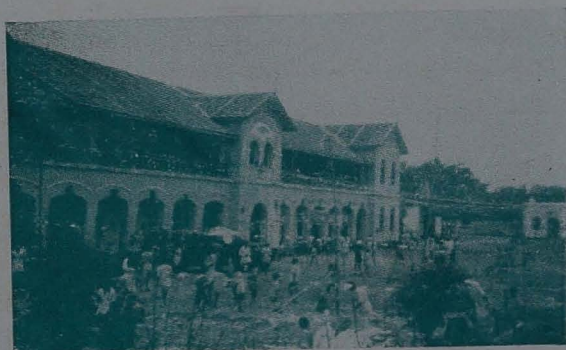
The reason why rivers and seas receive the homage of a hundred mountain streams, is that they keep below them. Thus they are able to reign. So, the sage, wishing to be above men, putteth himself below them, to be before them putteth himself behind them. Hence, they do not feel his weight or count it as an injury.

Sri J. A. Ryan, D. E. O., (Tanjore East)
delivering the "Speech Day" address.

D. E. O. & the Principal at the Playground.

Speech Day Festival

FINDLAY HIGH SCHOOL, MANNARGUDI.

Report Presented by the Principal on the Annual Speech & Prize Day Celebration, September, 11th, 1954.

It is with deep thankfulness that we present this report for a year that has been one of all-round progress for the school in all its varied activities, with new ventures in certain directions. Let me at the outset acknowledge with appreciation and thankfulness the loyal, willing and devoted services of the members of the Staff and the never-failing co-operation and support of Old Boys, friends and well-wishers.

Since we last reported, there has been only a minimum change in the Staff. Sri M. Balasubramanian, B. Sc., temporary Assistant, left us and in his place Sri V. Isreal, B A., has been appointed. Mr. V. Daniel, B A., is our new Librarian.

The strength of the school is 837, about the same as last year. The optimum strength desired by the Management and recommended by the Secondary Education Commission Report is 750. But we are obliged to take in those who satisfy our requirements and who want the type of education that we give, especially when there is accommodation available.

The four tests of a good school can be the standard of academic efficiency, the standard of the general training given, the tone and discipline maintained and the quality of its former pupils. As regards academic efficiency, we continue to maintain the traditional high standard. Out of 115 pupils sent up for the S. S. L. C. Public Examination, 107 were declared eligible. (93%). Even at the risk of being immodest, we shall give you an idea of the averages scored in each subject.

	<i>State Average</i>	<i>School Average.</i>
Tamil Part I	53	56
Tamil ,, II	50	57
Sanskrit	50	50
English	40	50
General Mathematics	57	61

	<i>State Average.</i>	<i>School Average.</i>
Composite Mathematics	49	66
Commercial Arithmetic	61	82
General Science	41	52
Social Studies	47	52
Precis-writing, Drafting & Typewriting	48	54
Book-keeping & Coml. Practice.	40	50

As for the general training given, the various co-curricular activities of the school speak for themselves. "For the teachers there can be no greater or deeper joy than providing for their students an educative environment in which they can lead a rich, joyous and meaningful life and not only acquire knowledge and skill but also find a release for their creative capacities." It is our endeavour in this school to provide such an environment. The literary Unions, the Subject Associations, the School Parliament, the Pupil Cabinet, the School Council, the Class Councils, the Games and Sports activities — all aim to provide the "rich, joyous and meaningful" activities. The Literary Unions have three ordinary meetings and the Subject Associations meet once a month. All the Literary Unions join in presenting one Variety Entertainment each term. Besides their usual debates, essays etc., they hold competitions in story writing, essay writing, music, dramatics, oratory etc. In an Inter-School Oratorical contest held at Kumbakonam last March, one of our boys took part and missed the prize narrowly. The Unions had a common anniversary celebration and a supplementary Prize distribution towards the end of the last academic year. It was a sight to see the whole school having tea together on that day. The School Community Excursion to the Korayar Head in which nearly 700 pupils and the Staff took part was one of our new ventures and it proved a great success and very worth-while. Such occasions have helped to foster the sense of the school as one community. Training in the right attitudes and right behaviour in the small community of the school is training for citizenship in the bigger community outside. The School Festivals, viz., the Speech and Prize Day Celebration, the Annual Educational Exhibition, the N. C. C.

Parents' Day, the Scout Anniversary, the Annual Sports — all provide plenty of activity for the pupils. The Educational Exhibition which many of you would have gone round and seen would vouch for the abundance of scope it has afforded for the release of the pupils' "creative capacities." The Inter-House Sports and Intra-mural tournaments have provided keen competition. The two troops of the N. C. C. maintain a high standard of smartness. A Junior Red Cross Society has been started and the members are having a course in First Aid. The Scout troop is active and flourishing. The Social Service League have yet to carry out the project they have planned.

The School Library has been further strengthened by the addition of nearly Rs. 1300/- worth of books. Each class has a circulating Library. Those who want to read more books are allowed to take them direct from the Library, which is also open for both pupils and masters on Saturday fore-noons. Each class brings out two Manuscript Magazines every year, from which selections are made for the printed number.

We admit that we are to improve a good deal more in Audio-Visual Education. The Film Library has been enlarged by the addition of 16 new film strips and two films. There are at least two film shows every month. Listening to the A. I. R. broadcast programmes are arranged whenever correlation is possible. We are hoping to give speaker connections to each class-room as soon as possible.

The Secretarial Course is working satisfactorily. Out of the 27 students who took the examination last March, 26 came out successful. But the popularity of the course is beginning to wane. The novelty of it is slowly wearing away. The Government should definitely give preference to students who pass this course in the appointments of Lower Division Clerks and the University should give preference to these students in the B. Com. Course.

The primary aim of our curricular and co-curricular activities is character-building. Thanks to the illustrious educationists, who have been Principals of this Institution in

the past, there is a traditional high tone and discipline in the school. Our job is only to follow in their footsteps and maintain the great traditions. The Old Students' Association is much alive and active. They continue to award scholarships for poor students. Their anniversary was celebrated under the presidency of Sri D. Sadasivam, B.A., B. Sc. (Manchester), Retired Chief Controller of Textiles, Delhi, one of our distinguished Old Boys. A look at the gathering that day would easily stand the fourth test, viz., the quality of the former pupils.

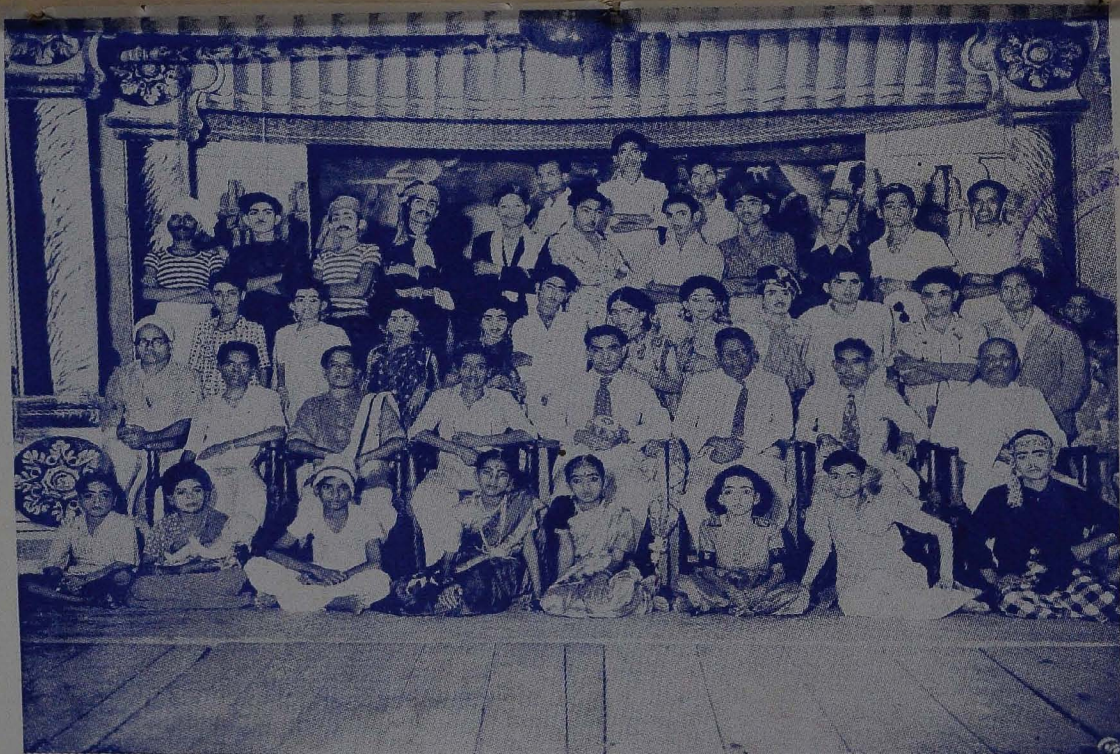
The Academic Council of the Madras University has decided to abolish the Intermediate Course as it stands and one of the two years devoted to it will be added to the High School course. Such High Schools would be called Higher Secondary Schools and they will have diversified courses. What effect will this move have on this High School remains to be seen. We assure you that we shall rise equal to the new demands of the times and serve the youth of this place and the country in a manner worthy of "FINDLAY".

Confidence.

*If you think you are beaten, you are
If you think you dare not, you don't
If you like to win but think you can't
It is almost certain that you won't.*

*If you think you will lose, you are lost
For out of the world we find,
Success begins with a fellow's will.
It is all in the state of mind.*

*Life's battles don't always go,
To the stronger or faster man
But soon or late, the man who wins
Is the man who thinks he can.*

Speech Day Drama, (1954)

“கூடல்” (Tamil) & “Unqualified Success” (English)

Messages received on the occasion of the School Annual Speech and Prize Day Celebration, on September 11th, 1954.

2nd September, 1954.

Dear Mr. Amaladason,

I am sorry I cannot be with you all when you celebrate the Twelveth Annual Speech and Prize Day of your High School and also have an Educational Exhibition. I wish you all a very pleasant and useful time.

Please tell your students and assistant teachers and others who will gather for the events that we should all rejoice because we are living and working at a time when our nation is being built up. From the day we gained our independence we are busy building ourselves into a strong and progressive nation. Our national leaders are active in laying solid foundations. Much thought and money is being spent for educational, social, economic and physical improvement of the millions of people who form this great nation. In this task every one has a share — even school children and College students.

While we are engaged in this great task let us not forget that the greatness of a nation consists not in material prosperity but in the spirit and character of the people. We have to pay greater attention to building up character in our countrymen — young and old. The evils that hinder us from growing are such things as custom, tradition, prejudice, selfishness and pride. These evils can be overcome only by strong and virtuous character.

Now schools and homes are the places where character is moulded. If those who learn and those who teach engage in character-building we shall surely grow into a strong and noble nation.

It looks as though India is called to play a noble part in the life of the nations. We have already created a good impression; and we must move forward to fulfil our mission. And we can fulfil our mission by the force of our spirit and character. So let us not be weary in cultivating a spirit of unity, integrity, selflessness and sacrifice.

It is given to you in Mannargudi to contribute your mite to the growth of our nation in matters concerning the spirit. I wish you all success.

H. SUMITRA, Bishop,
Moderator, Church of South India.

31st August, 1954.

To the Principal, Staff and Students of
Findlay High School, Mannargudi.

I am glad to send my greetings to Findlay High School on the occasion of the 12th Annual Speech day and Prize Giving on Sept., 11th. I hope that the Educational Exhibition will be successful, and show the public in a vivid way what sort of work the School is doing. The purpose of the School is not merely the passing of examinations, although it has a very good record in that respect, but even more the development of character, and especially those qualities of honesty and unselfishness which will be most needed in the future citizens of India.

With my best wishes to you all,

E. B. THORP,
*Bishop in Tiruchirapalli & Tanjore,
Church of South India.*

8th September, 1954.

I convey to the boys and girls taking part in the Annual Celebrations of the Findlay High School, Mannargudi, my good wishes.

K. KAMARAJ,
Chief Minister of Madras.

4th September, 1954.

Dear Sri Amaladason,

I am in receipt of your letter dated 28th August. I am glad to note that the Twelfth Annual Speech and prize Day celebration of the High School is being held on the 11th of September. I wish the function every success. I hope the Educational Exhibition to be conducted on that occasion will serve the purpose of educating the public in the various activities of the school.

Yours sincerely,
C. SUBRAMANIAM,
*Minister for Finance and Education,
Madras.*

4th September, 1954.

Dear Sir,

I am glad to learn that the 12th Annual Speech and Prize Day of your school, will be celebrated on the 11th September and that the Educational Exhibition will take place on the 10th and 11th September. I wish the function every success.

Yours faithfully,
S GOVINDARAJALU,
*Director of Public Instruction,
Madras.*

30th August, 1954.

Dear Sri Amaladason,

I am happy to know that your school will be celebrating its Annual Speech and Prize Day with an Educational Exhibition organised in that connection on the 11th September '54. I am quite aware of the great tradition that your institution has built up and the measure of popularity it enjoys now among the people. Tradition is a great force in the history of an institution and your school is fortunate in having a bright tradition which helps in keeping the institution efficient and popular. I know that your school has been taking keen interest, inspired and guided by you and your staff, in all activities that are now usually known as co-curricular activities and has distinguished itself in some of these activities. I hope and trust that your school will continue to play a very useful part in the spread of Secondary Education in South India, as it has done in the past. I wish the celebration all success.

My blessings to your school.

Yours sincerely,
A. GOPALAN,
Divisional Inspector of Schools, Madurai.

9th September, 1954.

Dear Sir,

It gives me keen pleasure to associate myself with the Findlay, particularly on an occasion like the Speech and Prize Day Celebration. I have no message to offer but on the other hand I can recall the message of the school to me. Its message was not in words but was in its atmosphere and tone. There is even now a member on the staff who was my teacher, whose genuine personal touch meant a good deal to me. It is such attempts that produce life transforming atmosphere in the school. As Findlay stands for such ideals implicitly it is bound to be a force and influence in aiding the younglings to blossom out in the best possible way.

May God bestow his blessings on this old institution.

Yours sincerely-

G. VETHAKKAN,

Dt. Edl. Officer, Trichy.

6th September, 1954.

Dear Sir,

Permit me during this season of the Annual School Festival to send you, your band of devoted assistants and the jolly boys and girls of Findlay my heartiest greetings. As a student and as a teacher of Findlay, I realised how entertaining, educative and exhilarating this experience used to be. It is just a truism to state that the most effective way of weaning young pupils from the unhealthy influences pervading the non-educational atmosphere is to keep them engaged in the school in such creative activities. What is more, it affords an opportunity for the parents and the public to realise what is being done at school and to counter the not infrequent and ill-informed gibes that the modern activity-centred education throws an inhibition on the educative process.

I wish the function all success and to those who participate in the exhibition and the entertainment I say "Bravo"!

Yours in the cause of our youngsters,

N. VAIDEESWARAN,

Lecturer in History, A. M. Jain College, Madras.

N. C. C. TROOPS. (80 & 81)

School Notes.

R. Venu, a pupil of Form VI was elected as School Pupil Leader for 1954-'55.

* * * *

The Findlay Old Pupil's Re-union Day came off on July 3rd, 1955. Sri D. Sadasivam Pillai B.A., B.Sc. (Tek.) presided. The office-bearers for 1954-'55 were elected in the General Body meeting held at 9 A. M. The evening function began with tea at 4 P. M. followed by a meeting in which several Old Boys spoke. The Day closed with a Fancy Dress show.

* * * *

The District Educational Officer, Tanjore East, Sri J. A. Ryan, M.A., B.T., assisted by Sri A. Subramanian, B.A., L.T., Senior Deputy Inspector of Schools, inspected the school on August 24th, '54 and the two succeeding days. The D. E. O. also paid a visit to the District Boys' Boarding School and the K. R. M. E. Hostel. He presided over a Scout and Cub display and parade of the National Cadet Corps. He also attended a variety entertainment presented by the Literary Unions.

* * * *

The educational exhibition organised in connection with the Annual Speech and Prize Day Celebration was opened by Sri R. Pasupathi, B. A., Deputy Collector, an Old Boy. Sri J. A. Ryan, M.A., B.T., District Educational Officer, presided over the Day. The pupils put on boards a Tamil play called "Shullalkal" and an English farce "An unqualified success."

* * * *

A portrait of Sri G. Paul, Librarian, presented by the Staff and pupils of the school was unveiled and installed in the Library. Speeches in appreciation of his life and work were delivered on the occasion.

* * * *

The Rev. Basil Clutterbuck, M.A., General Secretary of the Methodist Missionary Society, London, paid an official visit to the school on December 20th, 1954. He was accompanied by the Rt. Rev. E. B. Thorp, M.A., Bishop of the Diocese. The members of the Staff were at home to the distinguished visitors.

* * * *

After persistent endeavour for some years, the school succeeded in winning the Prince's shield this time. This much-coveted trophy is awarded to the school which scores the highest number of points in the T. D. A. A. games tournaments in the whole of the Tanjore District. In the Annual District Sports-meet at Mayuram last January, we annexed the Kuthanallur shield given to the best school in athletics in the Tanjore East District. One of our pupils, A. J. Thangadurai won the intermediate championship.

* * * *

The School Community Excursion to Tanjore came off on February 8th '55. A special train was run for the excursion party consisting of nearly thirty-five teachers and seven hundred pupils. It was a day which many a teacher and pupil would long cherish as one of the best days in his school life.

* * * *

Another note-worthy event of the year was the opening of the new School chapel in the Bruce Memorial Hall. Till now, the old Vice-Principal's room was used by the Christian members of the Staff for daily prayers and devotions. But it was not big enough for Christian pupils also to join in worship. The long-left need was satisfied when the new Chapel was dedicated on February 11th, '55 by the Rev. A. Ezekiel, Chairman of the District Church Council and the Managing Committee. The importance of a chapel in the school compound cannot be over-estimated. "Worship is an attitude of the whole life. It is not something apart from other activities, but the spirit of which every activity should be the expression".

* * * *

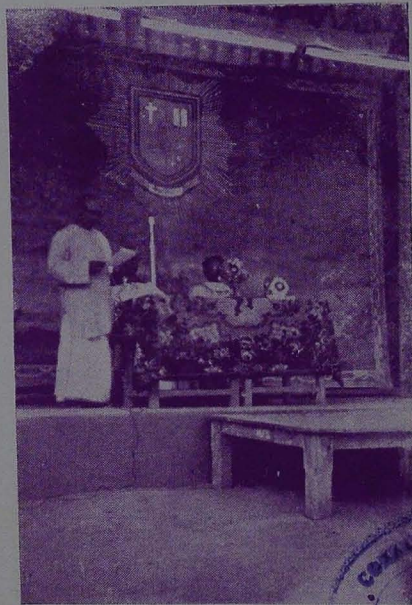
The valedictory address of the VI form Union was delivered by Sri Kalyanasundaram, District Commercial Tax Officer on March 5th, '55.

* * * *

The anniversary of the School Literary Unions took place on March 9th., '55. Sri G. Balakrishna Mudaliyar, Managing Trustee, K. R. M. E. Estate, presided over the occasion and distributed the prizes. The function began with a community tea when all the school pupils, staff and some select guests had an enjoyable time together.

SRI D. SADASIVAM PILLAI, B. A., B. Sc.,
Findlay O. S. A. Reunion Day President.
(July, 1954.)

O. S. A. Secretary presenting
the Annual Report.

Findlay Old Boys' Association, Mannargudi.

Annual Report for the Year 1953—'54.

Ladies and Gentlemen,

It gives us pleasure to place before you the Annual Report of the working of the Findlay Old Students' Association for the year 1953-54.

The Third Re-union Day was celebrated exactly a year ago on July 4th, 1953 with Mr. C. Amirthaganesan Mudaliar, B.A., Hony. Secy., Provincial Red Cross Society and an old boy of the College in the Chair. A sumptuous Tea for about 250 members preluded the Day's function in the evening and the meeting was held in the open arena in front of the school stage as usual.

Beginning with prayers and the welcome speech of the President of the Association, the Annual Report recapitulating the year's activities was presented by the Joint Secretary, Mr. V. Gopalaswami Mudaliar in his own lucid manner. The Chairman of the day recalled his school and College days and requested Messrs. M. R. Rajagopala Iyengar and D. Ramachandra Iyer to unveil the portraits of the late Rev. R. Smailes and the late Rev. N. G. Ponniya respectively. The portraits were the loving gifts of two Old Boys.

Speeches by old students representing different decades of the school and college were then made by Messrs. D. Kuppuswami Iyer, S. Rajagopala Iyengar, B. R. Raghavachariar, W. D. Muthiah and S. Paramasivam. The Principal Mr. Amaladason thanked the speakers for the glowing sentiments expressed about the school and with a speech from the Chairman of the Day and a vote of thanks by the other Joint Secretary, the meeting terminated.

The old Boys put on boards *Raja Bakthi*, a Tamil play which was an unqualified success.

At the business meeting held that day in the morning with the President in the chair, the following were elected as Office-bearers for 1953-54.

President:

Sri D. Ramachandra Iyer.

Vice-President:

Sri K. Santhanakrishna Mudaliar

„ G. Balakrishna Mudaliar

„ T. B. Singaravelu Odayar

„ B. R. Raghavachari.

Secretaries:

Sri A. R. Sethurama Iyer

„ T. Subramania Iyer.

Members:

Sri P. Viswanatha Iyer

„ S. Nag Singh

„ K. R. Balasubramania Mudaliar

„ R. S. Rengachari

„ V. Gopalaswami Mudaliar.

This occasion must be availed of to pay a tribute to the retiring Secretary Mr. V. Gopalaswami who has been an inspiration to his colleagues and an untiring worker for the Association. How we wish he takes up the Secretaryship once again.

The Committee met three times during the year and from the accounts audited by Mr. V. S. Masilamani, it will be seen that from the opening balance of Rs. 415—13—6 a closing balance of Rs. 755—5—0 was achieved. 577 Ordinary members with 9 Life members were on the rolls. They have contributed Rs. 577 + 225 + 381 as Donation. A sum of Rs. 155 was awarded as Scholarships to six students on the recommendation of the Principal.

During the year under report four new life members Messrs. D. Narayanaswami Iyer, N. Ganesa Pillai, R. Gopalakrishna Mudaliar and K. Balasubramania Mudaliar were enrolled. Three others have paid advance for life membership subscriptions. A membership of more than 500 on the rolls today is indeed a matter to congratulate upon.

Findlay Old Students meet again.

From the report it is evident that our Association which is a child of but four years stands in need of great care and good nourishment. It is, therefore, upto every old student of the College to join this brotherhood and strengthen the Association numerically and financially. In recording the thanks of the Association to the President and to the other members of the Executive Committee we have to point out that their co-operation has been given in unstinted measure and we wish them to continue to have a warm corner for the Association in their hearts.

We cannot close this report better than by quoting from the appeal issued by the Executive Committee this year. "We all take a legitimate pride in *Our School* and we like to hark back to old memories of our days at school and college, of teachers, past and present. To preserve our recollections in tangible form, let each of us contribute his mite towards carrying out the objects of the Association."

Mannargudi, }
3—7—1954. }

A. R. Sethurama Iyer,
T. Subramaniya Iyer,
Secretaries.

Smile.

It costs nothing but creates much.

It enriches those who receive without impoverishing those who give.

It happens in a flash but the memory of it lingers for ever.

None are so rich as they can get along without it. None are so poor as cannot give it. It creates happiness at home, fosters goodwill in business, gives rest to the weary, daylight to the discouraged, sunshine to the sad and nature's best antidote for trouble.

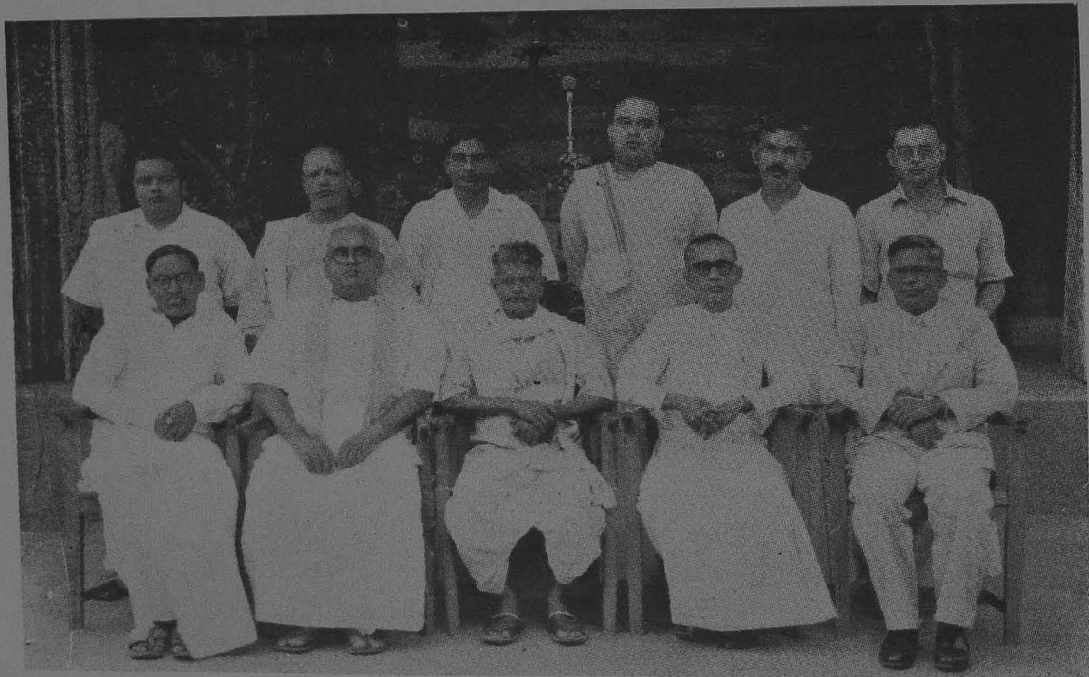
It cannot be begged, borrowed or stolen, as it is of no earthly good to anyone till given away.

Nobody needs a smile as much as those who have none to give.

கிறிஸ்துவத் திருநாள்.

வே. பொன்னையா, VI-A.

1. இன்னாள் எங்கள் நந்நாளே!
இயேசு அண்ணல் பிறந்தநாளே!
எக்கான மெங்கும் தொனிக்கும்நாளே!
எங்கள் கிறிஸ்துமஸ் நாளிதுவே.
2. மன்னன் இயேசு பாலகை
மக்களின் மாசினைப் போக்கவே
மகிமையுள்ள ராஜாவாக! நல்
மாட்டுக் கொட்டினைத் தெரிந்தாரே.
3. ஆயர்கள் அறிந்ததும் அச்செய்தியை
கடுகியே சென்றனர் அண்ணலிடம்
பணிவுடன் வைத்துமே காணிக்கையை
பணிந்து சென்றனர் அந்நாளில்
4. பொன் தூபம் வெள்ளைப் போனமேகொண்டு
சாஸ்திரி மூவர் சாஷ்டாங்கமாக
பணிந்தனர் சேயை இயேசுவை யன்று
வாழ்க எங்கள் கிறிஸ்தேசுவையனே!
5. 'அன்பே யாவார்க்கும் செய்யுத' என்றார்
ஆண்மை யாங்கும் அறியநல்
வண்மை கொண்டிலங்குவீர் யாண்டும்
பண்பரத்தை நோக்கி வாழ்வீர் என்றும்.

Findlay O. S. A. Executive Committee. (1954—55)

இரட்சிப்பு.

தா. துரைசாமி, VI-A.

சுந்தரபுரம் என்ற ஊரிலே ஜான் என்ற மிராசதாருக்கு இரு குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். அவர் தமது அருமைக் குமாரர்களை அன்புடன் வளர்த்து வந்தார். அவர்களும் நானொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமரக வளர்ந்து வந்தனர். அவர்கள் தாய் அவர்களிருவரையும் கண்ணிமை காப்பதுபோல் காத்துவந்தாள். அவர்களில் மூத்தவன் பெயர் துரை. இளையவன் பெயர் சுந்தர். அவர்களிருவரையும் பார்த்தால் இரட்டைப் பிள்ளைகளென்றே சொல்லவேண்டும். அவர்களிருவரையும் ஒன்றாக நிற்கவைத்துப் பார்த்தால், யார் துரை, யார் சுந்தர் என்று பார்த்த பார்வையில் ஒருவரும் கண்டு பிடிக்கமுடியாது. அவர்களில் துரைக்கு ஒரு பல் சிறிது உன்னே முளைத்திருப்பது போலிருக்கும். துரை, சுந்தர் இருவரும் பள்ளி சென்று பயின்று வந்தனர். துரை சுந்தரை வீட நுண்ணறிவும், பொறுமைக் குணமும் பெற்றிருந்தான். அவன் பள்ளியிலும், வெளியிலும் நல்ல பையன் எனப் பெயரெடுத்தான். “என்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகளைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்” என்ற வள்ளுவரின் வாய்மொழிக் கிணங்க அவன் தாய் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டான். துரை தனது வக்கீல் படிப்பை முடித்துக்கொண்டு தனது ஊரிலேயே உள்ள கோர்ட்டில் சர்க்கார் வக்கீல் பதவியை வகித்து உண்மையே தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டு வழக்குகளை நடத்திவந்தான்.

அவன் தம்பி தோல்வியைக் காணாதவரை வந்தும் 10வது வகுப்பில் தோல்வியைக் கண்டுவிட்டான். அதைக்கேட்ட அவனது பெற்றோர், அண்ணன் யாவரும் துயரப்பட்டனர். சற்று நேரம் கழித்து அவன் தந்தை சுந்தரத்தை இனிப் படிக்க வைத்துப் பிரயோஜன மில்லை என்று கருதப் பள்ளிப் படிப்புக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து விட்டார்.

சுந்தர் அன்றையச் செய்தித்தாளைப் பார்த்தான். அதில்¹தன் எண் இல்லாததைக் கண்டு மிகத் துயரடைந்தவனாய், எங்கெங்கோ அலைந்தான். மாலை நேரமு மாகிவிட்டது. வீட்டிற்குப் போகலா மென்றால், அவனது தோல்வியை அறிந்திருப்பார்கள் அவன் பெற்றோர்கள். இனி வீடு போவதில்லை எனத் தீர்மானம் செய்து கொண்டு மலைப்பாங்கான இடத்திற்குச் சென்றான். ஒரு பாதையின் மேல் உட்கார்ந்து யோசித்தான். இரவும் வந்து விட்டது. பசியோ காதை அடைத்தது. அங்கேயே படுத்து உறங்கி விட்டான். எவ்வளவு நேரம் உறங்கினான் என்பது அவனுக்கே தெரியாது.

வீட்டிலே அவன் தந்தை, தாய், அண்ணன் மூவரும் சுந்தரத்தை தேடாத இடமில்லை. அவர்கள் மூவருக்கும் ஓர் எண்ணம் மின்னல் போல் அடிக்கடி வந்து மறையும். அவ்வெண்ணம் மூவரையுமே துயரக்கடலில் தூக்கிப் போட்டுவிடும். அவன் தன் தோல்வியை நினைத்து ஒருவேளை தற்கொலை செய்திருப்பானோ?

துரை மனம் தளராதவனாய்த் தன் பெற்றோர்களுக்கு ஆறுதல் கூறி விட்டுக் கையில் ஒரு விளக்கு, ஒரு தடி இவைகளுடன் புறப் பட்டுப் போனான். எங்கெங்கெல்லாமோ அலைந்து கடைசியாகத் தனது சகோதரனைக் காண முடியாது என்ற அவநம்பிக்கையுடன் ஒரு மலை அருவியின் ஓரமாக வந்து கொண்டிருந்தான். அதோ! ஓர் உருவம் கீழே கிடப்பதைப் பார்த்து ஓடி வந்து விளக்கை அருகில் பிடித்து அதன் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான். அப் பொழுதுதான் அவன் உயிர்வந்தது. சுந்தர் குற்றயிராய்க்கிடந்தான். அவனை உடனே தனது தோளில் போட்டுக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாகப் போய்ச்சேர்ந்தான். அப்போதுதான் அந்த ஊர் மணிக்கூண்டில் 12 அடித்து ஓய்ந்தது. அவனது பெற்றோர்களுக்கும் அப்பொழுதுதான் உயிர் வந்தது. அவனை மெதுவாக எழுப்பி ஆகாரம் கொடுத்தனர். சுந்தரத்திற்கு நினைவேயில்லை. அவன் சாப்பிட்டவுடன் படுத்திக் கொண்டான்.

சுந்தர் காலே உணவு முடித்துக் கொண்ட பிறகு அமைதியுடன் தனது கடந்த ஒரு வருட வாழ்க்கையை எண்ணிப் பார்த்தான். அவனடைந்த தோல்விகளுக்குக் காரணத்தை உணர்ந்தான். அவ்வாண்டில் அவன் சரியாகவே படிக்கவில்லை. படிப்பதாகப் பாசாங்கு செய்து விட்டு, பெற்றோர்கள் தூங்கியவுடன் இரண்டாவது ஆட்டம் சினிமாவுக்குக் கொல்லை வழியே சென்றுவிடுவான். அந்தோ! அவன் பெற்றோர் அவனுக்குப் பள்ளிச்சம்பளம் புத்தகங்கள், துணிகள், செலவுக்குப் பணம் இவை யாவும் குறைவின்றிக் கொடுத்து வந்திருந்தனர். ஆனால் அவன் தனது படிப்பை மறந்து சினிமா பார்ப்பதையே தனது தொழிலாகக் கொண்டான். தான் செய்த தவறுதல்களை எண்ணினான். அவனுக்கு அழுகை தாங்கமுடியவில்லை.

அச்சமயம் அவன் தந்தை அவனை அழைத்தார். அவன் தயங்கித் தயங்கித் தன் தந்தையின் அருகில் வந்து நின்றான். அவன் தந்தை, “சுந்தர்! நீ நன்றாகத்தான் படித்தாய். ஆனால் அது உன் துர்அதிர்ஷ்டம் நான் சம்பாதித்த யாவும் உங்களிருவருக்கும்தான், இப்படிப்பே உனக்குப் போதும். நான் சம்பாதித்த பொருள்களை வைத்துக் கொண்டு உன் வாழ்க்கையை நல்ல முறையில் நடத்தினால் போதும்” எனக்கூறினார். அமைதியுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சுந்தர் மன

மகிழ்ச்சியடைந்தான். அதற்குள் அவன் அண்ணனும் கோர்ட்டி விரந்து வந்து விட்டார். எல்லோரும் மதிய உணவுக்குச் சென்று விட்டனர்.

அன்று முதல் சுந்தர் ஒரு குறையும் இல்லாதவனாய்த் தனது நாட்களைக் கழித்து வந்தான். அப்போது அவனுக்கு வயது 20. காளைப் பருவம், நல்ல உடற்கட்டு. ஆதலின் மிக்க கம்பீரமுடன் திகழ்ந்தான். நாளடைவில் அவனுக்குச் சில நண்பர்கள் தோன்றினர். “நல்லவனும் கெடுவான் தன் நண்பனாலே” என்றது போல் அந்த நண்பர்களுடன் சேர்ந்து தீய வழிகளில் செல்லத் துவங்கினான். இரவு, பகல் எந்நேரமும் சீட்டாடினான். துணிகரமாக எக்காரியங்களையும் செய்து வந்தான். ஒரு நாள் சுந்தரத்தின் நண்பன் ஒருவன் அவனைத் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றான். அன்று முதல் தடவையாகச் சுந்தர் அவன் மனைவியை நன்றாகக் கவனித்தான். அவன் முகம் செந்தாமரை போல் அவ்வளவு அழகாயிருந்தது. பூப் போன்ற அவன் சிவந்த மேனியும், மான்விழிகளும் அவனுள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. அவன் பெயரை மோகனா என அவன் நாவு உச்சரித்தது. •

அன்றிலிருந்து அவன் மோகனா வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்றான். ஒரு நாள் அவன் தனித்திருந்த சமயம் பார்த்து அவளை நெருங்கினான். அவள் தன் கற்பைக் காத்துக் கொள்ளத் தற்கொலை செய்து கொண்டாள். கடைவீதி சென்றிருந்த அவன் கணவன் தன் வீடு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் வீட்டிலிருந்து வந்த பயங்கரக் குரலைக் கேட்டு ஓடிவந்தான். வீட்டிற்குள் றுழைந்ததும் தன் மனைவி கீழே சாய்ந்திருப்பதைக் கண்டான். சுந்தர் தப்ப முயன்றான். பலிக்கவில்லை. அவன் கைதியாகச் சிறையில் வைக்கப் பட்டான்.

இந்த விஷயத்தைக் கேட்ட அவன் பெற்றோர், அண்ணன் மூவரும் நண் கலங்கினர். அவன் தாய், ஏக்கத்தால் ஒரு வாரத்தில் விண்ணுலகம் அடைந்து விட்டாள். அண்ணன் துரைக்கோ தாங்க வொண்ணாத துயரம்.

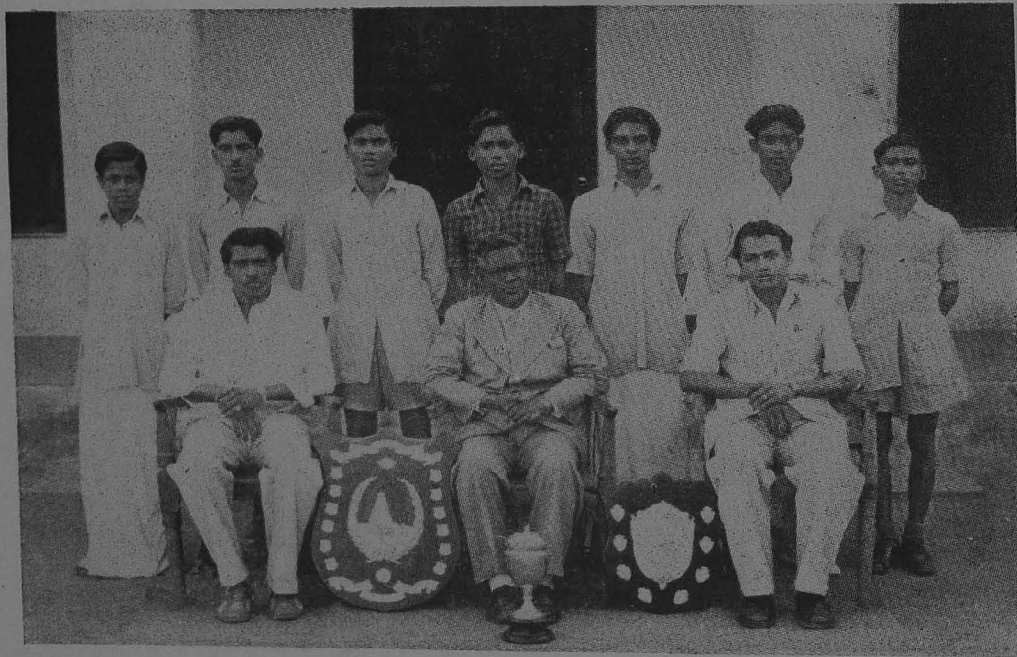
ஆனால் சுந்தர் தான் சிறையிலிருந்து வெளியேறி விடுவோம், தான் குற்றவாளி யல்ல, தான் கொலை செய்ய வில்லை என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டான். தன் அண்ணன் தன்னை எப்படியும் காப்பாற்றி விடுவான் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது.

விசாரணை நடந்தது. துரை தலை நிமிர்க்கூட இல்லை. நீதிபதி வாசித்த தீர்ப்பு:- “சுந்தரம் மோகனாவைத் தான் கொலை செய்ய வில்லையாயினும் அவன் தற்கொலை செய்வதற்குக் காரணமாய் இருந்

தான். ஆகவே, அக் கொலைக் குற்றத்திற்குச் சந்தர்த்திற்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. இவ்வாரம் வெள்ளிக்கிழமை மாலை 6.30 மணிக்குத் தூக்கிடப்படுவான்.” அண்ணன் துரைக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. கோர்ட்டு கலைந்தது. துரை கலங்கினான். மெதுவாக வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

வெள்ளிக்கிழமையும் ஓடி வந்து விட்டது. அன்று சாயந்திரம் 4 மணிக்குச் சர்க்கார் வக்கீல் துரை சிறைச்சாலைக்குச் சென்றார் தன் தம்பியைப் பார்க்க. அப்பொழுது அவர் கண் சிவந்திருந்தது. கோபத்தால் அல்ல, கண்ணீர் விட்டு அழுததால் துரை வருவதைக் கண்டு காவலன் சிறைக் கதவைத் திறந்தான். துரை உள்ளே சென்றதும் தனது உடன் பிறந்த சகோதரனைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதார். சற்று நேரம் சென்றதும் துரை காவலனிடம் காப்பி வாங்கிவரும்படிக் காசைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டார். காவலன் சென்றதும் துரை தன் தம்பியிடம், “என் அருமைச் சகோதரா! இந்த நிலையில் நான் உனக்கு என்ன உதவி செய்யப் போகிறேன். உனக்கு என் உயிரை வேண்டுமானாலும் தரத் தயார் தம்பி! நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேள். அதன்படி நடந்துகொள். முதலில் உன் உடைகளைக் கழற்றிக் கொடு” என்று சொல்லித் தனது உடையை அவனுக்குக் கொடுத்து, அவனுடைய உடையைத் தான் போட்டுக் கொண்டார்.

துரை மேலும் “தம்பி! இன்று முதல் நீ ஒரு சுதந்திர புருஷன். நீ இவ்வுலகில் எங்கும் செல்லலாம். ஆனால், நீ உன் தீய எண்ணங்களை மாற்றிக் கொள். இனி இவ்விதத் தீய செய்கைகள் புரியமாட்டேன் என்று எனக்கு வாக்குக் கொடு” எனப் பரிவுடன் கேட்டார். சந்தர் அழுதவாறே தன் அண்ணனுக்கு உறுதி கொடுத்து “அண்ணா! நீங்கள் .. ” என்று ஆரம்பித்தான். அதற்குள் துரை, “தம்பி! நான் உனக்குச் சொல்ல மறந்து விட்டேன். “எசு பெருமான் பாவி களுக்காகத் தன்னுயிரைச் சிலுவையில் கொடுத்தாரல்லவா? மக்கள் பாவ வழியில் செல்லாதிருந்தால் அவர் மனிதனாக இப்பூவுலகிற்கு வந்திருக்க மாட்டார். இவர்கள் செய்த பாவத்துக்காக இவ்வுலகில் மனிதனாகப் பிறந்து, மனிதனாக வளர்ந்து, மனிதன் நடக்க வேண்டிய வழிகளை யெல்லாம் போதித்த அம்மாசற்ற உத்தமரைச் சிலுவையில் அறைந்து கொன்றார்களல்லவா அப்பாவிகள்? அவர்களுக்காகத் தன்னுயிரையும் தியாகம் செய்தார். ஆனால், அவர் இறக்க வில்லை மூன்றாம் நாள் உயிர்த் தெழுந்தார். அதற்கு நான் சாட்சி. அவர் களின் சந்ததியார்? நாம் தான். உனக்காக என்னுயிரைத் தியாகம் செய்யத் தயார். இன்று முதல் நீ உன் வழிகளைச் சீர்திருத்திக் கொள்,” எனக் கூறி முடித்தார். இவை யாவும் சிறைக்காவலன்

SENIOR BASKET BALL. (Dt. Runners-up)

வருவதற்குள் நடந்து விட்டன உடனே துரை தம்பியிடம் மெதுவாக, 'நீ சிரிக்காமல் உன் பற்கள் யாருக்கும் தெரியாதபடி நம் வீட்டிற்குச் சென்று அப்பாவை நல்ல முறையில் கவனித்துக் கொள்.' எனக்கூறி அனுப்பி விட்டார். சுந்தர் வெளியில் போனதும் காவலன், துரைதான் போகிறார் என நினைத்தான். சுந்தர் விரைவாக வீடு சேர்ந்தான். அடுத்த நாட் காலையில் செய்தித்தாளில் சுந்தர் தூக்கிவிடப்பட்டதாகச் செய்தி வந்தது. சுந்தர் தனக்காகத் தனது அண்ணன் தூக்கிவிடப்பட்டான் என நினைத்து மனமுடைந்து அழுதான்.

பின்பு சுந்தர் தனது அண்ணனின் மொழியைக் கடைப்பிடித்து இவ்வுலகில் வாழ வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தான். அம் மொழிகள் அவனுடைய காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. அன்று முதல் அவன் மக்களிடம், "பாலிகளை ரட்சிக்க ஏசுபெருமான் தோன்றினார். அவர் ஒருவர்தான் பாலிகளுக்காகக் கண்ணீர் விட்டவர். அவர்களுக்காகத் தன் இரத்தத்தையும் சிந்தினார். அவர்களுக்காகத் தன் உயிரையும் சி ஹுவையில் தியாகம் செய்தார்" எனக் கூறி வந்தான்.

"வருத்தப்பட்டுப் பாரஞ் சமக்கிறுவர்களே நீங்கள் எல்லாரும் என்னிடத்தில் வாருங்கள். நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன்."

— மத்தேயு : 11 : 28.

செய்வன — தவிர்வன

"இருகையால் தண்ணீர் பருகார், ஒருகையால் கொள்ளார் கொடாஅர் குரவர்க் கிருகை சொறியார் உடம்பு மடுத்து"

— ஆ. கோவை.

ஆசிரியரிடம் ஒழுக்குமுறை.

நின்றக்கால் நிற்க, அடக்கத்தால்: என்றும் இருந்தக்கால் ஏவாமை ஏகார்: பெருந்தக்கார், சொல்லிற் செவி கொடுத்துக் கேட்டக; மீட்டும் வினாவற்க சொல்லொழிந்தக் கால்.

— ஆ. கோவை

“வழிப்பறி”

சே. இரா. இராசகோபாலன் VI-B

டாங் டாங் என்று கடிகாரம் ஆறு மணி அடித்தது, மகாதேவன் நாற்காலியை விட்டு வெளியே வந்தான். அவனுக்கு ஒரே சந்தோஷம்! ஏன்? அன்றுதான் அவன் சம்பளம் வாங்கினான். சட்டைப் பையைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டான். சுனையாக தூறு ரூபாய் பத்திரமாக இருந்தது.

இருள் கவிந்து கொண்டிருந்தது. தெரு விளக்குகள் மினுக்கு மினுக் கென்று மின்னிக் கொண்டிருந்தன. மகாதேவன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். கொஞ்ச தூரம்தான் நடந்திருப்பான். வழியில் ஒரு வெற்றிலை பாக்குக் கடையில் நின்று ஒரு பீடாவை வாங்கி வாயில் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது பக்கத்துச் சோடாக் கடையில் ஒருவன் சோடாக் குடித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் தலையில் ஒரு பெரிய முண்டாசு காணப்பட்டது. அவன் மீசை கரு கரு வென்று இருந்தது. கையில், ஒரு குண்டாந்தடி இருந்தது.

மகாதேவன் அந்த மீசைக்காரனைப் பார்த்தான். மீசைக்காரன் இவனைப் பார்த்தான் மகாதேவனுக்கு என்னமோ மாதிரி இருந்தது. உடனே வீட்டை நோக்கி நடந்தான். மகாதேவன் கொஞ்ச தூரம் சென்றதும் தற்செயலாகத் திரும்பிப் பார்த்தான். இதென்ன வம்பு? மீசைக்காரன் அவனைத் தொடர்ந்தான். மகாதேவனுக்குப் பகீர் என்றது. சற்று வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான். ஆனால் மீசைக்காரனும் விடவில்லை. அவனும் அதே வேகத்தில் வந்து கொண்டிருந்தான்.

மகாதேவன் ஒரு பார்க்குக்குச் சமீபத்தில் வந்தான். அங்கே ஓர் ஈ காக்காய் கூட இல்லை. அவன் வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது போலிருந்தது! இறுகக் கட்டியிருந்த வேட்டி தளர்ந்தது! இதோ மீசைக்காரன் அருகில் வந்து விட்டான். அவன் அலட்சியமாக அந்தக் குண்டாந்தடியை ஒரு சுற்றுச் சுற்றினான். “எடு பணத்தை” என்று கர்ஜித்தான்.

மகாதேவனுக்கு உடம்பு முழுவதும் வியர்த்துக் கொட்டியது.

ஒன்றும் பேசவில்லை, பேசமுடிய வில்லை. நாக்கு வாயில் ஒட்டிக் கொண்டிவிட்டது. சட்டைப்பையில் கையை விட்டான். பணத்தை எடுத்தான். நீட்டினான். மீசைக்காரன் அதை வாங்கிக் கொண்டே பயங்கரமாக ஒரு முறை சிரித்து விட்டுக் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் ஓடி மறைந்தான்.

மகாதேவன், தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

இரண்டு நாட்கள் சென்றன. மகாதேவனுக்கு ஒரு கவர் வந்தது. மகாதேவன் அதை உடைத்துப் பார்த்தான். அதில் 'அப்பனே' என்று ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது! அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. மீண்டும் படிக்கத் தொடங்கினான்.

“நான் உனக்கு நூறு ரூபாய் கடன் கொடுத்து எத்தனை வருஷங்களாச்சு? கிட்டத்தட்ட மூன்று வருஷங்களாச்சு. எல்லோருக்கும் நாமம் போட்டது மாதிரி, எனக்கும் நாமம் போடப் பார்த்தாய்! ஆனால் நானா விடுவேன்? என்ன புரிய வில்லையா? அன்று தலைப் பாகை மீசை சகிதமாக வந்து உன்னை மிரட்டி நூறு ரூபாயைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்த ஆசாமி நான்தான். தெரிந்து கொண்டாயா? இனி உனக்கும் எனக்கும் ஒரு தகராறும் கிடையாது!”

இப்படிக்கு உன் அன்பன்,
காந்தநாதன்.

மகாதேவன் கையிலிருந்த கடிதத்தை நழுவ விட்டான். அவன் தன் தவறை உணர்ந்தான்.

நட்பில் பிழை பொறுத்தல்.

1. “ஒருவர் பொறை யிருவர் நட்பு” — பழமொழி.
2. “ ” ” ” — நாலடியார்.
3. பேதைமை யொன்றோ பெருங்கிழமை யென்றுணர்க
நோதக்க நட்பார் செயின். — குறள்.

பெரியோரிடம் பழகுமுறை.

1. செவிச்சொல்லுஞ் சேர்ந்த நகையு மவித்தொழுக
ஆன்ற பெரியா ரகத்து: — குறள்.
2. முகத்தா னமர்ந்தினிது நோக்கி யகத்தானும்
இன்சொ லினதே யறம். — குறள்.

குட்டிப் பாடல்கள்.

S. சந்தானம் VI-A.

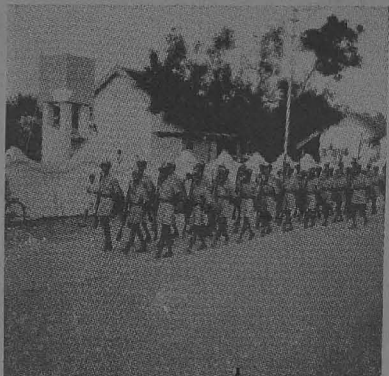
1. நீரில் மிதப்பது கட்டை
நிலத்தில் ஊர்வது அட்டை.
ஜப்பான் காரனே குட்டை
தலையைச் சிரைத்தால் மொட்டை.
2. குதிரை செல்வது வேகம்
கூடி உண்பது காகம்
முனிவர் செய்வது யோகம்
மிகவும் கொடியது நாகம்.
3. காற்றில் பறப்பது பட்டம்
கற்றவர் சொல்வது சட்டம்
செலவு மிகுந்தால் நடட்டம்
செயலின் முன்னே திட்டம்,
4. மலரை மொய்ப்பது வண்டு
மகாத்மா செய்தது தொண்டு
வளையில் வசிப்பது நண்டு
வகுப்பில் கடைசி மண்டு.
5. கன்றைக் கட்டிடத் தும்பு
கட்சி கூட்டுதல் வம்பு
பழங்கள் தருவது தெம்பு
பாட்டி கையிலே கம்பு.

கல்வி.

1. உடையார் முனில்லார் போலேக் கற்றுங் கற்றார்
கடையரே கல்லா தவர்.
2. தொட்டனைத்தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு.

—குமள்.

N. C. C. Social Service Camp at Melanatham.

Cadets Marching to Melanatham.

Breakfast at the work-spot.

Road Laying at Melanatham.

Cadets at work.

விநோத அன்பு

எஸ். வி. கணேசன், VI-B

சுந்தர் கள் குடித்தவன் மாதிரி தன்னாடிக் கொண்டே வந்தான். அதுதான் அவன் காரியாலயத்திலிருந்து செல்லும் கடைசி நான். காரியாலயக் கணக்கில் ஏதோ தவறு இருந்ததால் அவனைப் பதவியிலிருந்து நீக்கி விட்டார். மாணேஜர். அவன் கடந்த இருபது நாட்களுக்கூறிய சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு கண்ணீர் வடியத் தெருவில் நடந்துகொண்டே வந்தான். அவன் கண்ணீர் வடியக் காரணம் யாது? அவனுடைய சம்பளத்தைக் கொண்டு மூன்று பேர் பிழைத்தாக வேண்டும். ஒன்று அவன், மற்றொன்று அவனுடைய நோயாளி மனைவி, மூன்றாவது பால்மணம் மாறப் பாலகன். அவன் வீட்டைப் பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்தான். கடந்த மாதத்துக்குரிய வீட்டு வாடகை கொடுக்கப்படவில்லை. அவன் வேலையில் இல்லை என்பதைக் கடன்காரர்கள் தெரிந்துகொண்டார்களானால் தங்களது கடனை உடனே திருப்பித் தருமாறு தொந்தரவு செய்வார்கள். அவளிடமோ சேமிப்பு ஒன்றும் கிடையாது. மனைவியிடம் இருந்த ஓரிசண்டு நகைகளும் செட்டிக்கடைப் பெட்டியில் உறக்கின.

இவ்வாறு துயரக்கடலில் மூழ்கினை சுந்தர் பஸ் கிடைக்காது தனது வீட்டை நோக்கி நடந்தான். அப்போது குளிக்காலம். காலநிலையும் சரியாக இல்லை. “கமலா” என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்கதவைத் தட்டினான். அவனுடைய நோயாளி மனைவி வந்து கதவைத் திறந்தான். உடனே அவளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மருந்தைக் கொடுத்துவிட்டு நாற்காலியில் வந்து படுத்தான். நாற்காலியில் உட்கார்ந்தவாறே தனது வருங்காலத்தைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்ய ஆரம்பித்தான். இவ்வாறு அவன் சிந்தனைக் கடலில் மூழ்கினான். அப்போது மழை ‘சோ’ வென்று பெய்ய ஆரம்பித்தது.

“ஐயா” என்ற குரல் அவனைக் கணக்குக்கத்திலிருந்து எழுப்பியது. உடனே கதவைத் திறக்க அன்னிய மனிதன் ஒருவன் மழையினால் நனைந்து வாசலில் நிற்பதைப் பார்த்தான். உடனே சுந்தர் அம்மனிதனைப்பார்த்து நீங்கள் யார்? என வினவினான். உடனே அப்புதிய மனிதனும் ‘நான் அடுத்த ஊருக்குச் செல்லும் வியாபாரி மழையினால் இன்று இரவு இங்குத் தங்கிச் செல்லலாம் என நினைக்கிறேன்’ என்று கூறினான்.

உடனே சுந்தரும் அந்தப்புதிய மனிதரை உள்ளே அழைத்து அணிந்துகொள்ளச் சில ஆடைகள் நல்கினான். உடனே சுந்தர் “உங்கள் பெயர் யாது?” என வினவினான். உடனே அப்புதிய

மனிதன் “கோபு” என்று பதிலளித்தான். ‘தாங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?’ எனச் சுந்தர் வினவினான். ஆனால் கோபுவோ இதற்குப் பதிலளிக்க விரும்பவில்லை. பிறகு சுந்தர் இங்கு சிறிது பழைய சோறு இருக்கிறது என்று கூற, கோபு அதுபோதும் என்று கூறிவிட்டு அதை அருந்தச் சுந்தருடன் சமையலறைக்குள் சென்றான்.

உணவு அருந்தும்போது “தங்கள் பெயர் யாது?” என்று கோபு கேட்டான். என் பெயர் சுந்தர் என்று பதில் வந்தது. பிறகு சுந்தர் தனக்கு ஏற்பட்ட துயரங்கள், தன்னை வேலையில்லிருந்து நீக்கியது, தான் துன்பப்படுவது ஆகிய எல்லாவற்றையும் கோபுவிடம் எடுத்துயம்பினான். சிறிது நேரம் அவர்கள் பேச்சுக்கிடையே மௌனம் நிலவியது. பிறகு சுந்தர், ‘மழையாயிருப்பதால் தாங்கள் இங்கு இரவு தங்கிக் காலையில் செல்லலாமே’ என்று கூறினான். உடனே அம்மனிதனும் அதற்கு உடன்பட்டான். பிறகு சுந்தர் அவனுக்குப் படுப்பதற்கு ஒரு பாய் கொண்டு வந்துகொடுத்தான். அவனுக்கு எதிரில் சுந்தர் உட்கார்ந்துகொண்டு ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

கோபுவோ தனது வருங்காலத்தைப்பற்றிய சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தான் எப்படி இருந்தபோதிலும் அவன் போலீசாரால் கைப்பற்றப்படுவான் ஏன்? அவன் ஓர் அரசியல் கைதி. அரசாங்கமோ அவனைக் கண்டுபிடித்துக் கொடுப்பவருக்கோ, அல்லது அவனைப் பற்றிய செய்தியை அறிவிக்கின்றவருக்கோ ரூபாய் ஐயாயிரம் பரிசு தருவதாக வாக்குறுதியளித்திருந்தது.

மனைவியினுடைய சத்தம் ‘சுந்தரை நித்திரையிலிருந்து எழுப்பிற்று. கோபு உறங்காமல் தன் படுக்கையில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டான். அவனுடைய மனத்தில் சந்தேகங்கள் உதித்தன. ஒரு சமயம் தான் அன்று பெற்ற சம்பளத்தைத் திருட முயல்கின்றானே என எண்ணினான். பிறகு அம்மனிதனைப்பார்த்து, ‘தாங்கள் இன்னும் தூங்கவில்லையா?’ என்று கேட்டான். ‘தூக்கம் வரவில்லை’ என்று அம்மனிதன் பதிலளித்தான். ‘தாங்கள் காலையில் எப்போது எழுந்திருக்கப்போகின்றீர்கள் தங்களது பிரயாணத்தைத் தொடங்க?’ என்று கேட்டான். ‘அதிகாலையில் எழுந்திருக்கப் போகின்றேன்’ என்று அம்மனிதன் கூறினான். இந்தப் பதில் சுந்தரின் மனத்தில் சந்தேகத்தை மீண்டும் எழுப்பிற்று. பிறகு சுந்தர் மீண்டும் தூங்க ஆரம்பித்தான். அப்புதிய மனிதனும் தூங்க முயன்றான்.

கோழி கூவ ஆரம்பித்தது. திடீரென்று சுந்தர் தூக்கத்தினின்றும் எழுந்தான். இன்னும் கோபு தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு அவனை எழுப்பினான். பிறகு சுந்தர் கோபுவினுடைய

முதத்தை உற்றுநோக்கினான். அது களையிழந்து காணப்பட்டது. 'நீங்கள் நேற்றிரவு தூங்க வில்லையோ?' என்று சுந்தர் வினவினான். ஆனால் கோபுவோ அதற்குப் பதிலளிக்காமல் வீட்டுக் கதவைத்திறக்கும்படியும் தான் வெளியேறவேண்டும் என்றும் வேண்டினான். உடனே சுந்தர் கோபுவிடம் எட்டனா நாணயத்தைக் கொடுத்தான். முதலில் அதை ஏற்க மறுத்தான் கோபு. பிறகு அதைப் பெற்றுக் கொண்டு வெளியே சென்றான்.

பிறகு திரும்பவும் சுந்தர் கோபுவைக் கூப்பிட்டு அவனுடைய ஆடையை எடுத்துக்கொள்ளுமாறு வேண்டினான். ஆனால் கோபுவோ அந்த ஆடை தனக்குத் தேவையில்லை என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் நடக்கலுற்றான். சீக்கிரத்திலேயே அருகிலுள்ள டெலிபோன், நிலயத்தை அடைந்து சப்-இன்ஸ்பெக்டரைக் கூப்பிட்டான். பிறகு அவரிடம் "நான் தான் நேத்தாஜி தெரு நாற்பத்தொன்பதாம் வீட்டில் வசிக்கும் சுந்தர். நீங்கள் வெகுகாலமாகத் தேடிவரும் "கோபு" என்னும் அரசியல் கைதி என் வீட்டில் இருக்கிறான். உடனே புறப்பட்டு வரவும்." இவ்வாறு கோபு கூறிவிட்டுத் திரும்பவும் சுந்தர் கோபுவை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்று "நீங்கள் விட்டுச் சென்ற ஆடையை எடுத்துக்கொள்ள வந்திருக்கிறீர்களோ" என்று கேட்டான். அதற்குக் கோபு பதிலளிக்காமல் 'நீங்கள் நேற்று என்னை வரவேற்று உபசரித்ததற்கு மெத்த வந்தனம்" என்று கூறினான்.

இசமத்தில் ஒரு மோட்டார் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து மூன்று போலீஸ்காரர்களும் ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் இறங்கி, சுந்தர் வீட்டினுள் வந்தனர். இதைக் கண்ணுற்ற சுந்தர் யோசனையி லாழ்ந்திருக்கையில் சப்-இன்ஸ்பெக்டரே முதலில் பேசலுற்றார். "தாங்கள் தான் மிஸ்டர் சுந்தர் என நினைக்கிறேன். தாங்கள் இந்த அரசியல் கைதியைப் பிடித்துக் கொடுத்ததற்கு மிக்க வந்தனம். நீங்கள் இன்னும் ஒரு வாரத்தில் உங்களுக்குச் சேரவேண்டிய ரூபாய் ஐயாயிரத்தை அடைவீர்கள்" என்று கூறினார். சுந்தருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

உடனே அவர் ஒரு போலீஸைக் கூப்பிட்டு கோபு கையில் விலங்கிடச் செய்து அவனைப் போலீஸ் லாரியில் ஏற்றினார். அவனுடைய கண்ணீரிலிருந்து நீரோடை பெருகிற்று. உடனே திரும்பவும் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் சுந்தருக்கு வணக்கம் செலுத்திவிட்டுக் காரில் ஏறி அமர்ந்தார். கார் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டது. அப்புதிய மனிதன் போலீஸ் கண்களுக்கு ஓர் அரசியல் கைதியாக இருந்தான். ஆனால், சுந்தரின் கண்களுக்குத் தக்க சமயத்தில் கடவுள் அனுப்பிய ஒரு தூதன்போல் காணப்பட்டான். என்னே கோபுவின் விகோத அன்பு.

கிராம முன்னேற்றம்

இரா. கோவிந்தராசன், VI-B.

(ஆலூர் என்பது ஓர் சிற்றூர். செல்வம் அவ்வூரில் உள்ள ஒரு சாதாரண குடியானச் சிறுவன். நற்குணம் பலவற்றிற்கும் உறை விடமானவன். எதையும் ஸுட்பமாக அறிந்துகொள்ளும் திறமையுடையவன். அவன் மேற்படிப்பிற்காகப் பட்டணம் சென்றிருந்து விடுமுறையில் ஊருக்கு வந்துள்ள பாலுவைப் பார்ப்பதற்காக அவனுடைய இல்லத்திற்கு ஒருநாள் சென்றான். நண்பர்கள் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கினர். உளங்கலந்து அனவளாவினர்.)

பாலு:— நம் நாட்டில் பெரும்பாலான மக்கள் கிராமங்களில் வசிக்கின்றனர். நமது நாட்டில் ஏழு லட்சம் கிராமங்கள் உள்ளன. நாட்டின் மேம்பாடு இக்கிராம வாசிகளின் முன்னேற்றத்தைப் பொறுத்துத்தான் உள்ளது என அறிஞர் பலரும் அறைகின்றனர். ஆனால் நமது கிராம மக்கள் தற்பொழுது செல்வ நிலை, கல்வி அறிவு, சுகாதாரம், முதலிய பல வகைகளிலும் மேம்பாடு அடையவேண்டிய வர்களாக இருக்கிறார்கள். எனவே நமது கிராமங்கள் சீர்திருத்தம் பெற்றால்தான், நமது தேசமும், நமது நாடும் சீர்திருத்தம் பெறும். அதனைச் செய்யாது வேறு சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய முயல்வது “அஸ்திவாரம் இல்லாமல் வீடு கட்ட முயல்வதை ஒக்கும்”

செல்வம்:— நீ கூறுவது எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. கிராம முன்னேற்றம், கிராமச் சீர்திருத்தம் என்பவை யாவை? சீர்திருத்தவேண்டியது என்ன? எனக்காகச் சற்று விளக்கமாகச் சொல்லவேண்டும்.

பாலு:— ஓ! நீ கிணற்றுத் தவளையாகவே இருக்கிறாய் போலிருக்கிறது! நீ ஒரு கிராமவாசியாக இருந்தாலும் செல்வந்தன் வீட்டுப் பிள்ளை. அதனால் கிராமத்தினரின் நிலை தெரியாமலிருப்பது இயற்கையேயாகும். சிறிது யோசித்துப்பார். உனது கிராமத்தார்களின் நிலைமையை. எத்தனை வீட்டினர் உண்ண உணவும், உடுக்க உடையும், படுக்கப் பாயும் கூட இல்லாமல், பார்ப்பவர்கள் பரிதாபப்படக் கூடிய நிலையில் உள்ளனர். அந்த ஏழை மக்களின் அறிவு நிலை என்ன? எழுத்து வாசனை அறிவார்கள் என நீ நினைக்கின்றாயோ? உணவுக்கே திண்டாடும் அவர்கட்குப் படிப்பு ஏது? எப்படி அவர்களால் கற்க முடியும்? அதற்கு வசதிதான் ஏது? போகட்டும், அவர்களின் சுற்றுப்புறங்களைக் கவனி. காற்றோட்டமில்லாத வீடு, அதனருகில் குப்பைக் குழி, மாட்டுக்கொட்டில், கோழிக்கூடு, பலவற்றிற்கும் உபயோகமாக ஒரு சிறு குட்டை. இவைகளின் சார்பில்தான்

மக்கள் வாழ்கின்றனர். அவர்கள் எவ்வித உடல் நிலையுடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? மருத்துவச்சாலை உண்டா? இக்கிராமம் மட்டுமன்று, எல்லாக் கிராமங்களும் இப்படியேதான். இந் நிலைமையைப் போக்குவது நமது கடமையல்லவா? செல்வா!!

செல்வம்:— உணர்ந்தேன்! பொருளாதாரம், கல்வி, சுகாதாரம், முதலியவற்றில் கிராமங்கள் பிற்போக்குடையனவாக இருக்கின்றன எனக் கூறுகின்றாய்.

பாலு:— ஆம்! அவைகளைச் சீர்திருத்தினால்தான் நமது நாடும் ஏனைய நாடுகளைப்போல நன்கு சிறந்து விளங்கும்.

செல்வம்.— நண்ப! இன்று உன்னைக் காண நேர்ந்ததைப் பெரும் பாக்கியமாகவே கருதுகிறேன். கிராமங்களின் பிற்போக்கு நிலையைத் தெரிவித்த நீ, அதை நீக்கும் வழிகளையும் அறிவிக்க வேண்டுகிறேன். அவற்றை அறிய எனது மனம் பெரிதும் விரும்புகின்றது

பாலு:— உனது விருப்பம் எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றது. நண்ப! உன்னைப்போன்ற அறிவுடைய கிராம வாசிகள்தான் கிராம முன்னேற்ற வேலைக்குத் தேவை. கிராமங்களின் பொருளாதார நிலை சீர்ப்பட்டால் மற்றைய யாவும் தாமே ஒழுங்கு படும். எனவே, கிராமங்களின் வறுமை நிலையைப் போக்குவதற்கு நாம் யாவரும் பாடுபடவேண்டும் என்பதை நாம் முதலில் உணர வேண்டும்.

செல்வம்:— ஆம்! நீ கூறுவது உண்மைதான். பொருளிருந்தால்தான் கல்வியறிவைப் பெருக்கிக்கொள்ள வசதி ஏற்படும். அதற்குமேல் வேண்டியன யாவும் தாமே அமையும்.

பாலு:— ஆம்! கிராமங்களில் செல்வப் பொருளைப் பெறுவதற்குரிய வழிகளையே நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும். விவசாய நிலை தற்சமயம் சீர்குலைந்திருக்கிறது. ஆரம்ப காலத்தில் பூமியில் இயற்கைச் சத்துக்கள் மிகுதியாக இருந்தன. அதனால் விளைச்சல் அதிகரித்தன. அதிக உழைப்பின்றி மக்கள் மிகுந்த ஊதியம் பெற்றனர். தற்பொழுதோவெனில் செயற்கைச் சத்துக்களை நிலமகள் எதிர்பார்க்கிறாள். ஆகையால் நவீன முறையில் நமது வேளாண்மைத்தொழிலை வளர்க்க முயல்வேண்டும்.

கிராம மக்கள் தங்கள் வருவாய்க்கு உழவுத் தொழிலையே நம்பியிராமல் வேறு சில உதவித் தொழில்களையும் மேற்கொள்ளவேண்டியது அவசியமே

செல்வம்:— உண்மைதான்! உழவுத்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள நம் கிராம மக்கள், வருடத்தில் பெரும்பாகம் வீண் பொழுது போக்கு கிறார்கள். அக்காலங்களில் அவர்கள் வேறு சில சிறு தொழில்களில் ஈடுபட்டால் வருவாய் அதிகரிக்கும். ஆனால் செய்வதற்குரிய தொழில் யாது என்பதுதான் விளக்கவில்லை.

பாலு:— என்ன அப்படிச் சொல்கிறாய்? எத்தனையோ தொழில்கள் உள்ளன. ஆடு, மாடு வளர்த்தல், கோழி வளர்த்தல் முதலியவை களை முக்கிய உப தொழில்களாகக் கொள்ளலாம்.

செல்வம்:— முன் காலத்தில் நமது பெண்கள் தூல் தூற்றல் போன்ற சில குடிசைத் தொழில்களை வீடுகளில் செய்துவந்தனர் என்பதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம்.

பாலு:— அது உண்மையேயாகும். அவற்றால் அவர்கள் பெரும் பயன் அடைந்தார்கள். அவற்றைப் போலவே கூடை முடைதல்; பாய் பின்னுதல்; மாச்சாமான்கள் செய்தல்; தேனீ வளர்த்தல் முதலிய பலதிறப்பட்ட தொழில்களும் உள்ளன. இவை களைக் கிராம மக்கள் மேற்கொண்டால் நல்ல ஊதியம் பெறலாம். ஆனால் அவர்கள் இடத்திற்கு ஏற்றபடி மக்களால் விரும்பப்படுகின்ற பொருள்களையே மிகுதியாக உற்பத்தி செய்யவேண்டும். பொருள்களும் சிறப்புடையனவாக இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவை விரைவில் விற்பனையாகும். உற்பத்தியாளர்கட்கும் ஊதியம் பெருகும். நாடும் நலம் பெறும்.

செல்வம்:— சண்ப! மிக்க மகிழ்ச்சி. இன்று அவசியமான பல விஷயங்களைப்பற்றி அறிந்துகொண்டேன். இவற்றை நான் மக்க ளுக்கு அறிவுறுத்திப் பயன்பெறச் செய்ய முயல்கிறேன். போய் வருகிறேன் — வணக்கம்.

1. ஊக்கமது கைவிடேல்.

= Do not lose courage.

2. ஏற்பதிகழ்ச்சி

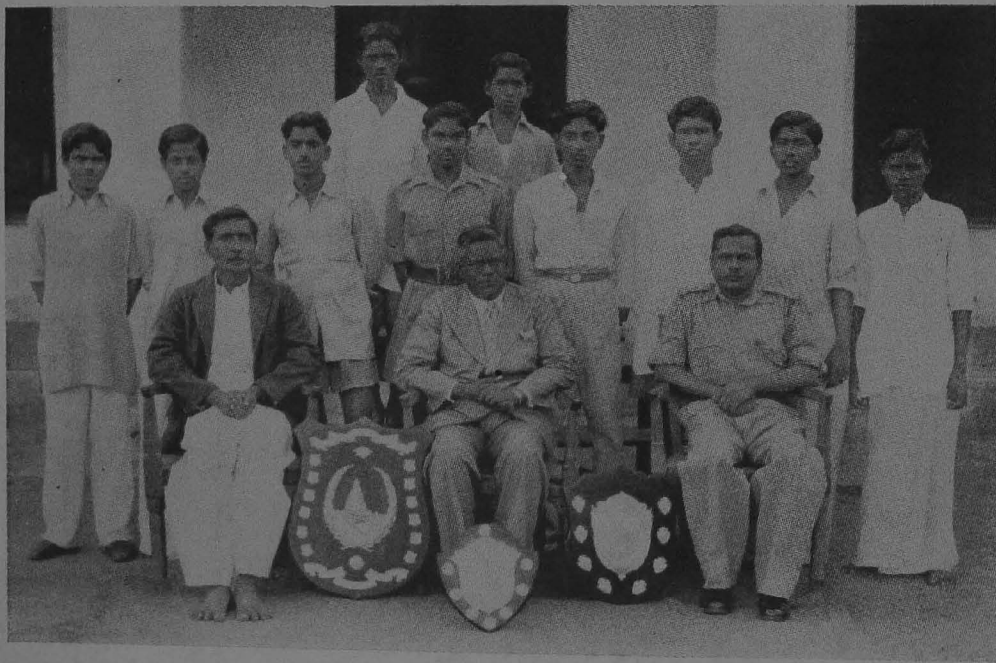
= Begging is disgraceful.

3. ஒதுவது ஒழியேல்

= Cease not to learn.

4. கண்டொன்று சொல்லேல்

= Seeing one thing say not another.

HOCKEY INTERMEDIATE. (Dt. Winners.)

காணுமற் போன காஞ்சனா!

S. ராமமூர்த்தி, VI-B

“டேய் ராமசாமி! அம்மா எங்கேடா?” என்று கேட்டார் வேணு. பக்கத்துத் தெருவுக்குப் போயிருக்காங்க ஸார்! காஞ்சனாவை வீட்டிலே காணல்லேன்னு, மீனாட்சி அம்மா வீட்டிலே போய்த் தேடிப் பார்த்துட்டுவரப் போயிருக்காங்க!”

“காணல்லியாவது!... எங்கே போயிருக்க முடியும்?... மாடியிலே போய்ப் பார்த்தாயா?”

“முதலிலே அங்கே தான் சார் போய்த் தேடினேன்”

“பின்கட்டு அறையிலே போய்ப் பார்த்தாயா?”

“அங்கேயும் போய்ப் பார்த்தாச்சுங்க”

“நடேசய்யர் வீட்டிலே போய்க் கேட்கிறது தானே”

“அங்கேயும் போய்க் கேட்டாச்சு!”

“இதேதுடா பெரிய உபத்திரவமா இருக்கு ஆமாம் எப் பொழுதிலேருந்து கானோம்”

“காலை 10 மணிக்கப்புறம்தான் கண்ணலீங்க.”

“கோபால்சாமி அய்யர் வீட்டிலே தான் இருக்கணும்!”

“அங்கேயும் போய்ட்டு வந்துட்டேன் சார்! ‘இல்லே’ன்னு அந்த அம்மா சொல்லிட்டாங்க!... நம்ப அம்மா தேடாத இடம் இல்லீங்க, சார்!”

“டேய் ராமா!... வாசல்லே யாரு? யாரோ கூப்பிடறது மாதிரி இருக்கே!”

“பக்கத்து வீட்டு ஐயா வந்திருக்கார். அதோ அவரே வராரு!”

“வாருங்கோ, மிஸ்டர் ராஜம் அய்யர்!”

“சேட்க் ரொம்ப வருத்தமா யிருக்கு சார்! ரொம்ப நாழியாக் கானோம்னு தேடிருக்காப்பலே இருக்கே!”

இந்தத் தெருவிலே எனக்கு தெரிஞ்சவான் வீட்டிலே எல்லாம் தேடியாச்சு..... இல்லையாம்! பக்கத்துத் தெருவுக்குப் போயிருக்காள் என் சம்சாரம்!”

“அகப்படனுமே சார்! காலம் கெட்டுக் கிடக்கிறது!”

“நீங்க ஏன் சார் கண்ணீர் விடறேன்” சே சே! போகட்டும் சனியன்னு நானே நிம்மதியா இருக்கேனே. நீங்க எதுக்கு இப்படிக் கவலைப் படறேன்?”

“அதெப்படி சார் இருக்க முடியும்! இத்தனைக்கும் உங்களோட எனக்கு அதிகப் பழக்கம் இல்லே! காதிலே கொஞ்ச நாழியா விழுந்திண்டிருந்தது .. உடனே வந்து விசாரிக்கணும்னு ஒடி வந்துட்டேன்...”

அது கிடக்கிறது சார், வீட்டு தள்ளுங்கோ! இன்னொன்று புதுசா வாங்கிட்டால் போகிறது!”

“புதுசா வாங்கறதா?... எனக்கு ஒண்ணுமே புரியல்லியே”

“ஏன் புரியல்லே? வேறே ஒண்ணு கடையிலே வாங்கிக் கொடுத்துட்டாப் போறது! விலை மூணு ரூபாய் இருக்கப் போகிறது! ஸப்ரரியிலேருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்த புஸ்தகம் அது. கெட்டுப் போனாத் தகராறு பண்ணுவார்கள்! அதுக்காகத்தான் இவ்வளவு சிரத்தையாகத் தேடறது! அப்படி அகப்படல்லேன்னா புதுசாவே ஒரு புஸ்தகத்தை வாங்கி ஒழிச்சிட்டாப் போகிறது! காஞ்சனாவைத் தான் கடைக்குக் கடை அடுக்கி வைத்திருக்கிறனே!”

1. அழகலாதன செயல்

= Do no disgraceful act.

2. கடிவது மற

= Avoid unkind words.

3. கிழமைப்பட வாழ்

= Live so as to be useful to others

4. கூடிப்பிரியேல்

= Do not part from friends you have made.

5. கேள்விமுயல்

= Be diligent in hearing learned men.

6. செய்வன திருந்தச் செய்

= What you do, do well.

The New Chapel.

Rev. A. Ezekiel, delivering the dedicatory Sermon.

Dedication.

இரக்கம் தந்த இரத்தினம்

B. வீராச்சாமி, VI-B.

இரண்டு மூன்று தினங்களுக்குப் போதுமான கட்டுச்சோறு கொண்டுபோய் பயலே! முயல், மயில், குயில் எல்லாம் நிறைய வேட்டையாடிக் கொண்டு வா என்று வேடச்சி தன் மகன் வேலனுக்குக் கட்டினையிட்டாள். பையன் தைரியசாலி. வேலன் வில், வாள் முதலியவற்றோடு கட்டுச்சோற்றைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு காட்டிற்குள் போனான். பல மயில்களைக் கண்டான் ஆஹா! 'நீங்கள் எவ்வளவு அழகாய் ஆடுகிறீர்கள்' என்று வியந்து அவற்றைக்கொல்ல மனமின்றி மேலே சென்றான். குயில்கள் இனிமையாகப் பாடிக் கொண்டிருந்தன. 'ஏ! சின்னக்கருகருயிலே! நீ எவ்வளவு இனிமையாகப் பாடுகின்றாய்' என்று வேட்டையாட மனமின்றி மேலே சென்றான். முயல்கள் இவனைக்கண்டு வேகமாக ஓடின. 'இவை என்னைக்கண்டு பயப்படுகின்றனவே! ஆகையால், இந்தச்சிறு முயல்கள் மேல் அம்பு எய்யக்கூடாது' என்று எண்ணி மேலே சென்றான்.

இப்படியாகக் காட்டிலே மூன்று தினங்களைக் கழித்து விட்டான். கட்டுச்சோறும் ஆகிவிட்டது வேலன் அன்றுமுதல் ஆற்றின் தண்ணீரை மட்டும் குடித்துக்கொண்டு, பழங்கள் எதுவும் கிடைக்காதா என்று எண்ணிக் காட்டினுள் வெகு தூரம் சென்று விட்டான். களைப்பும் பசியும் அவனை வாட்டின. சிறிது நேரத்தில் ஒரு மரநிழலில் படுத்தான். தூக்கம்வரவில்லை, அப்போது தூரத்திலோ ஒரு வெளிச்சம் தெரிந்தது. 'அங்கே சில வேடர்கள் இருக்கலாம் சிறிது தண்ணீரும், சாப்பாடும் கிடைக்கும்' என்று எண்ணி அந்த ஒளியை நோக்கித் தள்ளாடித்தள்ளாடி நடந்தான். அவன் அந்த வெளிச்சத்தை நெருங்கும்போது மதுரமான சங்கீதத்தைக் கேட்டான். அந்த நெருப்பைச்சுற்றிப் பல வேடர்கள் இருந்தனர். அவர்களுக்குச் சிறகுகள் முளைத்திருந்தன. அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த ஒரு பெண்ணைப் பாட்டை நிறுத்திவிட்டு வேலனை நோக்கி வந்தாள். அவள் அவனை நோக்கி 'நீ யார்?' என்றாள். அதற்கு வேலன் 'நான் ஒரு வேடன்' என்றான். உடனே அவள் 'அப்படியானால் நீ இந்தக் காட்டில எத்தனை மிருகங்களைக் கொன்றாய்?' என்றாள். வேலன் 'நான் ஒரு பிராணியைக்கூட இதுவரையில் கொல்லவில்லை' என்று கூறினான். அதற்கு அவள் 'அப்படியானால் நீ ஒரு வேடன் இல்லையா?' என்றாள். அவன் 'நான் உண்டையிலேயே வேடன் மகன்' என்றான். அவள் 'நீ வேடன் மகனாயிருந்தாலும் அன்பும், இரக்கமும் உன்னிடமிருக்கிறது. நான் இக்காட்டின் இராணி. இதோ உனக்குக் கட்டுச்சோறு தருகிறேன். இந்தக் குறுககு வழியாக உன் வீட்டிற்குப் போ' என்று கூறி அவனுக்கு உணவு அளித்து ஒரு மூட்டையையும் கொடுத்து குறுககு வழியைக் காட்டினாள். வேலனும் கிளம்பினான். ஒரே நாளில் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டான். அவன் வழியில் தேவதை கொடுத்த மூட்டையைத் திறக்கவேயில்லை. வீட்டிற்கு வந்து தன் தாயிடம் நடந்ததையெல்லாம் கூறி அந்த மூட்டையைக் கொடுத்தான். அதனுள் இருந்தது கட்டுச்சோறு அல்ல. விலையுயர்ந்த இரத்தினங்கள்.

காணுமற்போன வைர வளையல்

ரா. சரோஜா, V-A.

மாலே நேரம் சூரியன் மலைவாயில் விழுந்துகொண்டிருந்தான். அன்று அமாவாசையாகையால் இலேசாக இருள் கவ்விக்கொண்டிருந்தது. மாந்தோப்பில் மாவகாய் அடித்துக்கொண்டிருந்த ராஜா நேரமாகி விட்டதை உணர்ந்து அவசரமாகப் பையை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வேகமாக நடந்தான்.

ஆயினும், அவன் தன் வீட்டிற்குக் கொஞ்ச தூரத்திலுள்ள மணல் திட்டை அடைவதற்குள் நன்றாக இருட்டிவிட்டது ஆகையால் அவன் தன் தந்தை அடிப்பாரோ என்று பயந்து தன் வீட்டை நோக்கி வேகமாக ஓடினான், அப்பொழுது அவன் கால் தடுக்கிக் கீழே விழுந்தான்.

அவன் எழுந்து பார்த்த பொழுது அருகில் ஒரு அழகிய வைர வளையல் கிடப்பதைக் கண்டான். உடனே, தன் ஏழைத் தாயிடம் இதைக் கொண்டு கொடுத்தால் அவள் எவ்வளவு ஆனந்தப் படுவாள் என்று நினைத்த மாத்திரத்திலேயே ராஜா சந்தோஷத்தால் துள்ளினான்.

ராஜா வீட்டில் நுழைவதற்குள்ளேயே அவன் தாய் ஓடி வந்து அவனை அணைத்துக்கொண்டு, “ஏண்டா! ராஜா, இவ்வளவு நேரம்? பள்ளிக்கூடம் இப்பொழுதுதான் விட்டார்களா உனக்கு என்னவோ என்று பயந்து போய்விட்டேன்” என்று கூறி அணைத்துக் கொண்டாள்.

வலையூர் என்னும் ஊரில் சின்னசாமி என்னும் ஓர் ஏழை வேலையாள் இருந்தான். அவனுடைய மனைவிதான் சுப்பம்மாள். அவர்கள் இருவருக்கும் வெகுநாள் குழந்தையே பிறக்கவில்லை. தனக்கு குழந்தை பிறக்கவில்லை என்று சுப்பம்மாள் வருந்தினாள். சின்னசாமி யும் அப்படித்தான்.

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு அவர்களுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அதற்கு ராஜா என்று பெயரிட்டு, அருமையாக வளர்த்து வந்தனா. அவனைத் தக்க வயதிலேயே பள்ளியில் சேர்த்தனா. அவனும் தன் தாய் தந்தையரின் ஏழ்மையை உணர்ந்து நன்றாகப் படித்து எட்டாம் வகுப்பை அடைந்திருந்தான்.

ராஜா வழிகடந்த களைப்புத் தீர அவன் தாய் அவனுக்குக் கொஞ்சம் தேநீர் கொடுத்தாள் ராஜா அதை அருந்திவிட்டு “நான் உனக்கு ஒன்று கொண்டு வந்திருக்கிறேன். நீ அதைப் பார்த்தால் மிகவும் சந்தோஷப் படுவாய்” என்று கூறினான்.

உடனே சுப்பம்மாள், “என்னடா கண்ணா, யாராவது உன் சிநேகிதர்கள் தின்பண்டம் வாங்கிக் கொடுக்க அதைக் கொண்டு வந்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டாள் பிறகு ராஜா தன் பையி லிருந்து வைர வளையலை எடுத்துத் தன் தாயிடம் கொடுத்தான். உடனே அவள் அதை ஆசசரியத்துடன் வாங்கிக்கொண்போய் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு அது எப்படிக்கிடைத்தது என்று ராஜாவைக் கேட்டாள். அவன் நடந்ததை விவரமாகக் கூறினான்.

பிறகு ராஜா இரவு உணவு அருந்திவிட்டுப் படித்துக்கொண்டிருந் தான். சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு அவன் தந்தை சின்னசாமி களைப் போடு வீட்டிற்குள் ழுழைந்தான் சுப்பம்மாள் தன் கணவன் முகத்தை வேதனையுடன் பார்த்து விட்டு, ‘ஏன் இன்று வீட்டிற்கு வருவதற்கு இவ்வளவு நேரம்? எஜமானர் வீட்டில் மிகவும் வேலையா?’ என்று வினவினாள்.

பிறகு சின்னசாமி வந்த அழுகையைக் கவ்விட்டுத் துடன் அடக்கிக் கொண்டே இரவு சாப்பிடாமல், ‘தலையை வலிக்கிறது,’ என்று சொல்லிவிட்டுப் படுத்துக்கொண்டான் அவன் சாப்பிடாததால் சுப்பம்மாளும் அன்று இரவு சாப்பிடவில்லை. கணவன் வருத்தத் துடன் இருந்ததால் வளையல் விஷயத்தை மறுநாள் கூறிக்கொள்ள லாம் என்று இருந்து விட்டாள்.

மறுநாள் காலை ராஜா எழுந்து தன் சம்பளம் கட்டுவதற்கு மூன்று ரூபாய் வேண்டுமென்று தந்தையைக் கேட்டான். உடனே சின்னசாமி, “ஏ நாயே! உனக்கு எப் பெ ரா மு தும் இதுதான் வேலையா? போய்ச் சம்பளம் கிடையாது என்று சொல்” என்று கூறி அவன் கன்னத்தில் நான்கு அறை வைத்தான். ‘ஐயோ! தலைமை உபாத்தியாயர் இன்று சம்பளம் கட்டாவிட்டால் அடிப்பாரே,” என்று அழுதுகொண்டே ராஜா பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்றான்.

போகும் வழியில் அவன் சிநேகிதன் கண்ணன் அவனிடம் வந்து, “ஏய் கிருஷ்ணப்ப முதலியார் வீட்டில் அவருடைய பெண் மாலதியினுடைய வைர வளையல் தொலைந்து விட்டதாம். உன் அப்பா அவரிடம்தானே வேலை செய்கிறார்? ஆகையால் அவர்தான் வளையலைத் திருடினார் என்று கிருஷ்ணப்ப முதலியார் புகார் செய்த தால் போலீசார் அவரைக் கைது செய்து போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு இப்பதான் அழைத்துச் செல்கிறார்கள். உனக்கு இதெல்லாம் தெரியாதா?” என்று ஒரே மூச்சில் கேட்டான். உடனே ராஜா தன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு ஆச்சரியத்துடன், “அந்த வளையல் எப்படி இருக்கும்? அதற்கு ஏதாவது அடையாளம் உண்டா? உனக்குத் தெரியுமா?” என்று கண்ணனைக் கேட்டான்.

உடனே கண்ணன், “அந்த வளையலின் பின்புறத்தில் ‘கே. எம்.’ என்று அவளுடைய பெயர் பொறித்திருக்கும்” என்று கூறினான்.

உடனே ராஜா தன் வீட்டிற்கு ஓடிச்சென்று அந்த வளையலை எடுத்து அதன் பின்புறத்தைப் பார்த்தான். கண்ணன் கூறியபடியே ‘கே எம்.’ என்று பொறித்திருந்தது. உடனே அவன் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஓடிச்சென்று முதலியாரிடம் அதைக் கொடுத்தான். உடனே அவர் என்னமாக, “உன் அப்பன் தான் திருடன் என்று நினைத்தேன். நீயும் ஒரு திருடன் தானா?” என்று கூறிவிட்டு அவனையும் கைது செய்யச் சொன்னார்.

ராஜா கோவென்று அழுதுகொண்டே முழு விவரத்தையும் கூறினான். ஆனால் முதலியார் அதை நம்பவில்லை. ஆனால் அவர் பெண் மாலதி ஓடிவந்து, “அப்பா, நான் ராஜா சொன்னது முழுவதையும் ஒன்று விடாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அவன் சொன்னது முற்றிலும் உண்மை. நேற்று நான் மணல் திட்டிவழியாக என் சினேகிதி லலிதா வீட்டிற்குப் போனேன். அப்பொழுதுதான் என் வளையல் காணாமற் போய்விட்டது அதை நாங்கள் தேடியும் அகப்படவில்லை ஆகையால் ராஜா சொல்வது உண்மைதான்” என்று கூறினாள்.

முதலியாரும், அதை நம்பிச் சின்னசாமியை விடுவிக்கச்செய்தார். தனது பிழைகரு மன்னிப்புக்கோரினார். அன்றிலிருந்து ராஜாவைத் தன் சொந்தப் பிள்ளையாகவே பாவித்து, அவர்களுக்கு ஒரு தனி வீட்டையும் கட்டிக்கொடுத்தார்.

அன்று முதல் ராஜாவும், மாலதியும் தங்களைச் சகோதர சகோதரிகளாக எண்ணி இணைபிரியாது வாழ்ந்தனர்.

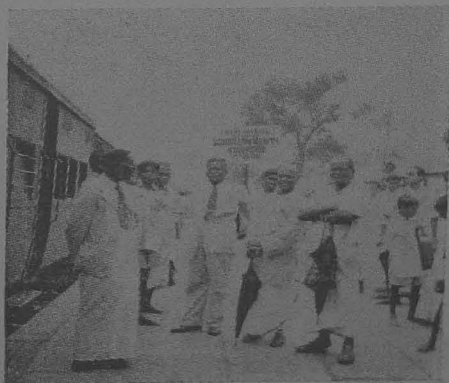
1. எழுத்தறிவித்தவ னிறைவனாகும்
2. கல்விக் கழகு கசடற மொழிதல்
- 3 அறிவோர்க் கழகு கற்றுணர்ந்து அடங்கல்.
4. பெருமையும் சிறுமையும் தான்தர வருமே
5. கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே.
- 6 பிச்சை புகிறுங் கற்கை நன்றே.

100 Metres Dash-Finish.

Fast Cycle Race Start.

The Excursion Special.

கவிஞனின் சிருஷ்டி

இர. ஜெயராமன், V-A.

பிரம்மன் புவியைப் படைத்தான். அவனுடைய உயிரோவியங்கள் தாம் நாம் காணும் பலகோடி ஜீவராசிகள். மக்களாகிய நாம் அவனது சிருஷ்டியின் சிகரமாக விளங்குகின்றோம். அந்தப் படைத்தல் தொழிலுக்கு ஓர் உன்னதமான சிறப்பைத்தருவது மனிதர்களே. ஆனால், அவன் சேர்த்த உயிர் பிரிந்து விடுகிறது. பிறகு அவ்வுடல் மண்ணோடு மண்ணாகி விடுகின்றது.

அந்தோ! அழிந்து ஒழிகின்றனவே அவனது சிருஷ்டிகள்! இப்பொழுது பிரம்ம சிருஷ்டியில் எவ்வளவு கேவலமான நிலையை நாம் காண்கிறோம்! நான்முகனது ஏக பத்தினிதான் நாமகள். அவளுடைய பூர்ண அனுகரகத்தைப் பெறும் மக்களோ பிரமனின் சிருஷ்டி ஆகவே, பிரமனது படைப்பில் நாமகளது சக்தி சேர்ந்து கவிஞன் படைக்கப் பெறுகிறான். கவிஞனின் உள் எழுச்சி நாவின் மூலம் பொங்கிப் பெருகுகிறது.

குறளைப் படித்துத் திறனைப் பெற்றார்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டு கட்டு முன்பும்; அது அன்றோடு அழிந்து போயிற்றா? இன்றும் நம் மனக்குன்றில் ஏறிப் பரிமளிக்கின்றதே! நாளைக்கும்தான் அதனை அழிவு என்னும் பேய்தீண்டுமா? நான்முகனது நாவிலேதான் நாமகள் வாசம் செய்கிறாள். ஆனால் அவனது சிருஷ்டி வித்தையைத் தோற்கடிக்க அவளது சிருஷ்டியிலேயே சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவரது உள்ளத்தில் “கவிதா” சக்தி அமிர்தத்தை ஊட்டுகிறாள். ஒரு கணத்தில் பிரமனுக்குத் தோல்வி ஏற்பட்டு விடுகிறது.

கவிஞனுடைய சிருஷ்டிக்கு அழிவு எனப்பதே கிடையாது. மண்ணாகி மடிவதே இல்லை. பிரமனையே வென்று விடுகிறார்கள் புலவர்கள்!

“கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்தது எனினும்,
மலரவன் வண்தமிழோர்ச்(கு) ஓவவான் மலரவன் செய்;
வெற்றுடம்பு மாய்வன போல் மாயா, புகழ் கொண்டு
மற்றிவர் செய்யும் உடம்பு.”

கவிஞன் கவிதையைத்தான் சிருஷ்டி செய்தான் கலைமகளின் அருளால். ஆனால், அதே கவிஞன் கவிஞர்களையும் சிருஷ்டி செய்வதென்றால் ஆகா! எத்தகைய சிறந்த செயல் அது? பிரம்ம சிருஷ்டியில் கலைமகளின் சிருஷ்டியைப் புகுத்தி விட்டான் எனில், அக்கவியினது பெருமைக்கு எதைத்தான் நிகராகக் கூற முடியும்?

கவிஞன் ஒருவன் பல கவிஞர்களைச் சிருஷ்டி செய்து, கவிராஜன் ஒருவனைத் தோற்கடித்துச் செய்த அந்த வீரப்பிரபாவம் சாமானிய

மானதல்ல. ஒரு கவிஞன் அடிமை வாழ்விலே அடங்கிக் கிடக்க நேரிட்டது. மற்றொரு கவியால் சிறைக் கோட்டத்தில் பதுங்கிக் கிடந்தான் அவன். ஆனாலும் அவனுடைய உருவம் அச்சிறைக்கே ஓர் அழகைத் தந்தது. அப்பொழுதும் அவனது ஞானம் மங்கவில்லை. இன்னும் சொல்வோமாயின், அவனது கவிதாஞானம் அப்போதுதான் மிகவும் பிரகாசித்தது. சிறையின் ஜன்னல் வழியாகப் பெண்கள் அவனுக்கு அறுசுவை உணவை அளித்தார்கள்! இன்னும் எவ்வளவு இனிய பொருள்கள் அவனது கரத்தில் குவிந்தன!

சிறையிலே அவன்செய்த வேலை கூழைக் குடித்துக் கூசாமல் தாங்கிக்கொண்டிருந்தானா? அல்லது சிறையிலிருந்து தப்ப வழி தேடிக்கொண்டிருந்தானா? இரண்டும் இல்லை. அவன் அங்கு ஒரு பிரமனானான். கலைவாணியாகவும் காட்சியளித்தான். ஞானாசிரிய னாகவும் விளங்கினான். கவிஞர்களைப் படைத்தான். அஞ்ஞானம் போர்த்து அறிவழிந்து கிடந்த பாமரரைப் பண்டிதராககினான் எத்தகைய புரட்சி அது?

மன்னன் சுயபுத்தி அழிந்து கிடந்தான். கவிராஜன், கூத்தனது சொல்லினிமையில் மூழ்கினான். கூத்தன் உரைக்கும் வார்த்தைகள், அவன் மனத்தில் கருப்பஞ்சாறுபோல் இனித்தன. கூத்தன் செய்யும் எசுசெய்கையும் அவனால் தடைசெய்யப்படவில்லை. எனவே, புலவன் புரவலனைச் சூத்திரப்பாவையாக ஆக்கிவிட்டான்.

தேவி கொலு வீற்றிருக்கும் நவராத்திரி சமயத்தில் புலவர்களை விசேஷமாக வரவேற்பது வழக்கம். அவவேழைப் புலவர்களுக்குத் தக்க சன்மானம் அரசனால் வழங்கப்படும்.

ஆனால் அப்புலவர்களிடம் கடுமையான கேள்விகளைத் தொடுத்து அவர்களைத் திணைக்கச் செய்து, சிறைக்கோட்டத்தில் இடுவது கூத்தனது வழக்கம். அவன் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்தவன். போலிக் கவிஞரைக் கொலை செய்யத் துணர்ந்த கொடும் நெஞ்சம்தான் அவனுடையது. ஆனால், அவன் இருதயம் உண்மைத் தமிழ்ப் புலமையின் அபிவிருத்தியைக் காண விரும்பிற்று. தான்தோன்றி களாகத் திரியும் அற்ப அறிஞரை வீழ்த்தினான். தக்கவர்களை அறிந்து, அவர்களுக்கு ஆதரவளிக்காததற்குப் புலவனின் செருக்கே காரணம்.

இனி நம் கவிஞன் சிறையில் என்ன செய்தான்? அறிவற்றவ ராகக் கருதப்பட்டு, அடைபட்ட அம்மனிதர்களே கவிஞனது ஆத்ம சிருஷ்டிகள். ஒருவரா இருவரா? பலர் அவ்வாறு அமைந்தார்கள். கூத்தனது கர்வத்தைப் பங்கம் செய்வதையே முதல் கடமையாகக் கொண்டான் சுயநலமற்ற கவி. குயவன், தட்டான், கொல்லன்,

அம்பட்டன், வேளாளன் இன்னும் பலர் கவிஞனது சிவ்யர்கள் சிறையில்! மனிதனைக் கவிஞனாக ஆக்கிய கவிஞன் நவராத்திரியின் போது, அனுப்பினான் அச்சிவ்யர்களைக் கூத்தன் முன்னிலையில். கூத்தன் முன்பு கொண்டுவரப்பட்டான் குயவன் முதலில்.

கூத்தன் அவனை நோக்கி யானையாகிய என்னை உன்னால் எதிர்த்து நிற்க முடியுமா? எனக் கர்ஜித்தான். “நீ யாரடா” என்று வசினான்.

“கூனையும் குடமும் குண்டு சட்டியும்,
பானையும் செப்பும் அங்குசப் பயல் யான்”

“யானையாம் உன்னை எதிர்க்கும் அங்குசப் பயல் யான்”.

அங்குசம் என்று சிலேடைப் பொருள்பட்ட செய்யுள் எழுந்தது குயவன் வாயிலிருந்து

கண் பொட்டையான் அம்பட்டன்,

“கண்பொட்டை ஆயினும் அம்பட்டன்

நான் கவிவாணர் முன்னே

பண்பட்ட செந்தமிழ் நீயும்

திடுக்கிடப் பாடுவேனே!

எனத் தன் நாவின் திறமையையும், வீரத்தையும் நிலைநாட்டினான்.

அவ்வாறே கொல்லன்,

‘கொல்லன் கவியைக் குறை சொல்லு வோரைக் குறடு கொண்டு
பல்லைப் பிடுங்கிப் பருந்தாட்டம்

ஆட்டிப் பகைவர் முன்னே

அல்லும் பகலும் அடிப்பன் கவியிருப்பாணிகொண்டே.”

என்றுரைத்த கவி கூத்தனைத் திடுக்கிடச் செய்தது,

இதேபோல் பலர் கூத்தனைக் கர்வபகைப் படுத்தி, கவிஞனது சிருஷ்டியின் சிறப்பை நிலைநாட்டினர். தன் கவிதா சக்தியெல்லாம் யாருக்கெதிரில் நிற்காதென்று பயந்து சிறையில் அடைத்தானே அவன் சிறையில் பிரமனாகவும், ஞானசிரியனாகவும் விளங்குகிறான் என்பதைக் கூத்தனும் உணர்ந்தான். எல்லோரையும் விடுதலை செய்தான் சிருஷ்டி கர்த்தா நீங்கலாக!.

காலத்தின் சுழற்சியில் சிறைக்கவியும் விடுதலை பெற்றான். கோப்பெருந்தேவியின் விடாமுயற்சியால் மன்னன் தன் மதி கெட்டதை உணர்ந்து, வருந்தினதுடன் கூத்தன் முன்பு சிறைக் கவிக்குப் புகழ்மலை சூட்டினான் பாட்டுக்கள் பல உருவடைந்தன கவிஞனது திருவாயினின்று. சிறந்த புகழை எந்திப் புகழேந்தியாக காட்சியளித்தான் சிறைப் புலவன். இக்கவிஞனே வெண்பாவிற்கு புகழேந்தி என்று புலவராற் போற்றப்பட்டவன். நளவெண்பா என்ற காவியத்தின் சிருஷ்டி கர்த்தா.

தபாற்காரக் கிட்டு

வி. ஆறுமுகம், V-A.

அன்று காலை உணவு சாப்பிட்டுவிட்டுத் தன் அறையில் உட்கார்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தார் ராமு அய்யர். அப்பொழுது அவர் மனைவி காப்பி கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிட்டு, இதுதான் சமய மென்று உள்ளே நுழைந்து கையைப் பிசைந்து கொண்டு அப்பா முன் நின்றான்.

தன் மனைவியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த ராமு அய்யர் இதைக் கவனித்தார். அவர் உடனே பையனைப் பார்த்து “ஏண்டா! கிட்டு என்னடா வேண்டும்? பேனாவா, பென்சிலா, நோட்டா? அல்லது வேறு என்ன வேண்டும்? சொல் சகுதியாக. இன்று எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கிறது” என்றார்.

உடனே பையன் அப்பாவை நோக்கி, “அப்பா! எங்கள் பள்ளியிலே ஒரு ‘டிராமா’ நடக்கிறது. அதில் நான் தபால்காரன் வேஷம் எடுத்துக் கொண்டேன். அது எனக்கு நன்றாக இருக்கிறதா என்று உங்களிடம் காண்பிக்க நினைக்கிறேன். அதுதான். எப்பொழுது வா?” என்று கேட்டான். அதற்கு “இப்பொழுது நேரமில்லை, சாயங்காலம் வா” என்றார் தந்தையார். “சரி” என்று சொல்லி விட்டுச் சந்தோஷத்துடன் உள்ளே ஓடினான் கிட்டு.

சாயங்காலம் ஆயிற்று. கிட்டு அங்கே கிடந்த பழைய கார்டுகளையும் கவர்களையும் தபால்காரன் வைத்திருப்பது போல் அழகாக அடுக்கி வைத்துக் கொண்டான். வீட்டில் உள்ள பழைய காக்கிக் காற்சட்டையையும் காக்கிச சட்டையையும் எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டான். தபால்காரனாக மாறினான்.

உடனே அடுக்கி வைத்திருந்த தபால்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு அண்ணன் இருந்த அறைக்குச் சென்றான். அங்கு அவன் “ஸார், போஸ்ட்டு” என்றான் உடனே உள்ளிருந்து வந்த கிருஷ்ணன் தபால்களைப் பெற்றுக் கொண்டான். ஆனால் கிட்டு “சார், உங்கள் அப்பா எங்கே” என்று கேட்ட பிறகுதான் அவன் தன், தம்பி யென்று உணர்ந்து கொண்டு, “டேய் போக்கிரி, யாருடாகற்றுக்கொடுத்தா?” என்றான். “ஒருவருமில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு ஓடிவிட்டான் கிட்டு. சிறிது நேரம் கழித்துத் தகப்பனார் வந்தார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிட்டு அப்பா நாகாலியில் உட்கார்ந்ததும் கடிதங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு ஓடினான். அங்கேயும் “சார், போஸ்ட்டு” என்றான் உடனே தகப்பனார் வந்து

பார்த்து விட்டு, 'நன்றாக இருக்கிறது' என்று சொன்னார். கிட்டு இரண்டு மூன்று கடிதங்களை எடுத்துக் கொடுத்தான். அவைகளை வாங்கிக் கொண்ட தகப்பனார், 'இன்னும் ஏதாவது இருக்கிறதா?' என்றார். 'இன்னும் ஒரு ரிஜிஸ்தர் தபால்கூட இருக்கிறது' என்று சொல்லி விட்டு ஒரு துண்டுக காகிதத்தை எடுத்துத் தபாற்காரனைப் போல் நாலேந்து மடிப்பாக மடித்துக் கொடுத்தான். அதில் தகப்பனார் கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்தார். சந்தோஷத்துடன் ஒடினான் கிட்டு.

மறு நாள் காலை கிட்டு சூளித்து, சாப்பிட்டுவிட்டுப் பள்ளிக்குச் சென்றான். பள்ளி ஆரம்பித்ததும் ஆசிரியர் வகுப்பிற்கு வந்தார். வந்ததும், கிட்டுவை 'ப்ரோக்ரஸ் ரிப்போர்ட்டில் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு வந்தாயா?' என்று கேட்டார். கையெழுத்து 'வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிட்டேன்' என்று சொன்னான். இதைக் கேட்ட ஆசிரியர், 'மார்க்குக் குறைவாக இருக்கிற தென்று உன் அப்பா ஒன்றும் சொல்ல வில்லையா?' என்று கேட்டார் கிட்டுவை. 'ஒன்றும் சொல்ல வில்லை சார்' என்று கிட்டு பதில் பகர்ந்தான். ஆசிரியர் பாடம் நடத்தினார். அடுத்த ப்ரோக்ரஸ் ரிப்போர்ட்டில் கையெழுத்து வாங்க என்ன வேஷம் போடலாம் என்ற சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான் கிட்டு.

-
1. கல்லா பொருவன் குலநலம் பேசுதல்
நெல்வினுட் பிறந்த பதராகும்மே
 2. நாற்பாற் குலத்தின் மேற்பா லொருவன்
கற்றிலனாயிற் கீழிருப்பவனே.
 3. எக்குடி பிறப்பினும் யாவரே யாயினும்
அக்குடியில் கற்றேரை மேல்வருகென்பர்.
 4. அறிவுடை யொருவனை அரசனும் விரும்பும்.
 5. வாழிய நலனே! வாழிய நலனே!
= May all good prosper, and may
happiness ever increase.

பாசம்.

A. Z. நவரோஜா.

“டேய் பாலு, அந்தக் காரை இப்படித் தள்ளுடா”

“நீ அந்த ரயிலை என்கிட்டத்தள்ளு. நானும் காரைத்தள்ளுறேன்”
காரும், ரயிலும் இடம் மாரின. கோபுவும், பாலுவும் இப்படியாக
விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். இவர்கள் சத்தம் சமையல்
அறையை எட்டவே, உள்ளேயிருந்து அகப்பையும் கையுமாக வெளிப்
பட்டாள் பார்வதி. “ஏண்டா கோபு! உன்னை அந்தச் சனியன்
பாலுவோடே விளையாடக் கூடாதுன்னு எத்தனை தடவை சொல்லி
யிருக்கேன். ஏண்டா! அவனோடே போய் விளையாடறே” என்று
ஆத்திரமாகப்பேசிக்கொண்டே கோபுவைப் பரபரவென்று இழுத்துக்
கொண்டு உள்ளே சென்றாள் அவன் தாய் பார்வதி. இதைப் பார்த்த
பாலு சிறிது நேரம் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்றான் பிறகு என்ன
தோன்றியதோ தெரியவில்லை, திடீரென்று திரும்பித் தன் தாயிடம்
ஓடினான்.

அந்த வீட்டில் இரண்டு குடித்தனங்கள். வீட்டின் பெரும்பகுதி
யில் டாக்டர் கிருஷ்ணனும், அவர் மனைவி பார்வதியும், மகன்
கோபுவும் இருந்தனர். சிறிய பகுதியில் ஹோட்டல் சர்வர் சங்கரன்.
அவர் மனைவி சாரதாம்பாள், மகன் பாலு மூவரும் இருந்தனர்.
கோபுவும், பாலுவும் இணைபிரியாத நண்பர்கள். எப்போது பாத்
தாலும் அவர்கள் ஒன்றாகவே இருப்பார்கள். ஆனால் பார்வதிக்குத்
தன் பிள்ளை தங்கள் அந்தஸ்திற்கு மிகவும் குறைவான பாலுவுடன்
விளையாடுவது பிடிப்பதே இல்லை. எத்தனையோ தடவைகள்
கண்டித்தும் கோபு பாலுவுடன் விளையாடுவதை நிறுத்தவே இல்லை.

டிஸ்பென்ஸரியிலிருந்து வீடு திரும்பிய கிருஷ்ணன் கோட்டைக்
கழற்றி கோட் ஸ்டாண்டில் மாட்டி விட்டு “அப்பாடா” என்று
நாற்காலியில் சாய்ந்தார். காப்பியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்த
பார்வதி “இங்கே பாருங்க, இனிமேல் இதைச்சுக்கிக்குடியாது. அந்தப்
பயலை எவ்வளவுதான் திட்டினாலும் மறுபடியும் கோபுவோடே விளை
யாட வந்திடறான். நானேக்கே நாம் வீடு மாத்திக்கிட்டு போயிட
லாம்” என்று ஆரம்பித்தாள். “குழந்தைகள் விளையாடிட்டுப்
போகட்டுமே, உன்னை என்னபண்ணுதாம்? ஹம்” என்றார் கோபால்
கிருஷ்ணன் “ஆமாம், நம்ம அந்தஸ்து என்ன? உயர்வு என்ன? நம்ம
பிள்ளை ஒரு ஹோட்டல் சர்வர் பிள்ளையோடவா விளையாடறது?
நான் சொல்லிவிட்டேன். ஒன்னு நீங்க போய் வேறு வீடு பாருங்க.
இல்லை நானே போய்” “நிறுத்து, நிறுத்து உன் தொல்லையே

பெரிய தொல்லையாய்ப் போச்சு. ஹும் நானே போய் வேறு வீடு பார்க்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே கிளம்பினான் கிருஷ்ணன்.

அடுத்த நாளே அவர்கள் வேறு வீட்டிற்குப் போய்விட்டார்கள். கோபு அப்போது ஆரம்பித்த அழுகையைப் பல நாட்கள் வரையில் நிறுத்தவேயில்லை. பாலுவோ சொல்லவேண்டியதில்லை. 3 வருஷங்கள் ஓடின ஒரு நாள் கிருஷ்ணன் “பார்வதி, கோபு எங்கே” என்று கேட்டுக்கொண்டே வீட்டிற்குள் றுழைந்தார். “எனப்பா, இதோ வந்துட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே ஓடிவந்தான் கோபு. “கோபு, பாலுவை இன்றைக்கி வழியிலே பார்த்தேன். விட்டுக்கு வானனு கூப்பிட்டேன், ஹுஹும் வரமாட்டேன் பார்வதி மாமி அடிப்பா” என்றான். அப்புறம் கட்டாயப்படுத்திக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தேன்” என்றார் அவர். உடனே கோபு “எங்கேப்பா பாலு” எனக் கேட்டான். அதற்குள் அங்கு வந்த பார்வதி, இங்கேயும் வந்துட்டாளு அந்த ரோஷங்கெட்டப் பயல். அவன் இந்த வீட்டிற்குள் றுழைந்தால் இந்த அகப்பையாலேயே முதுகிலே விழும்னு சொல்லுங்கள்” எனக் கத்தினான். “஀ீ ஏன் இந்தமாதிரி பேசறே? பேசாமே இருக்கமாட்டே?” என அவனைக் கடிந்தார் டாக்டர். கோபு வைப் பார்த்து, “பாலு வாசல்லே இருக்கான்” என்று சொல்லிவிட்டு பாலுவைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டே வாசலுக்குச் சென்றார் அவன் தந்தை. கோபு அவருக்கு முன்னால் ஓடினான் ஆனால் அங்கே பாலுவைக் காணவில்லை. தெருக்கோடியில் பாலு ஓடிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து கோபு பைத்தியம் பிடித்தவன்போல், “பாலு, நில்லு. கோபு கூப்பிடுகிறேன், நில்லு பாலு நிற்கமாட்டியா” என்று கதறிக் கொண்டே அவனைத் தொடர்ந்து ஓட ஆரம்பித்தான். அவன் பின்னால் அவன் தந்தை ஓடினார். பாலு திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே ஓடினான். ஓடின வேகத்தில் கோபு பாலுவைத் தாண்டி விட்டான். அப்பொழுது முழு வேகத்துடன் மோட்டார் ஒன்று இவர்களை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. முன்னால் ஓடிய கோபுவுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. பயத்தால் கண்களை மூடிக் கொண்டான். கொஞ்ச தூரத்தில் வந்த கிருஷ்ணனுக்கு உயிரே போய்விட்டது. திடீரென்று கோபுவைப் பின்னால் பிடித்திழுத்தான் பாலு. கோபு தப்பினான் ஆனால் பாபம்! பாலு கால் இடறிக் கீழே விழுந்துவிட்டான் மோட்டாரின் முன்சக்கரம் பாலுவின் காலில் ஏறிற்று. கிர்ீச என்ற சத்தத்துடன் மோட்டார் நின்றது. கிருஷ்ணனும் வந்து சேர்ந்தார். பாலு துடியாய்த் துடித்தான். கூட்டம் கூடிற்று. கிருஷ்ணன் தன் கைக்குட்டையால் பாலுவின் காலைக் கட்டினார். பாலுவை அந்தக் காரிலேயே தன் டிஸ்பென்ஸரிக்கு

எடுத்துச் சென்றார். பாலுவின் காலில் ரத்தம் கசிந்தது. கோபுவின் கண்ணில் நீர் பெருகிற்று. டாக்டருக்கோ துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

நடந்ததை அறிந்த பார்வதி டிஸ்பென்ஸரிக்கு ஓடிவந்தாள். அங்கே அழுதுகொண்டே நின்ற கோபுவை வாரி “என் வயிற்றில் பாலே வார்த்தாயடா கண்ணே” என்று அணைத்தாள் பிறகு பாலுவின் படுக்கையை நோக்கி வந்தாள். அப்போதுதான் கண்விழித்த பாலு எதிரே பார்வதியைக்கண்டதும், “ஐயோ! பார்வதி மாமி அகப்பையைத் தூக்கிட்டு வர்றா” என்று பயத்தோடு கத்திவிட்டு, மறுபடியும் கண்ணை மூடிக்கொண்டான். பார்வதி அப்படியே விம்மி விம்மி அழுதுவிட்டாள். மெல்ல பாலுவின் கட்டிலருகே வந்து உட்கார்ந்தாள் சிறிது நேரங்கழித்துப் பாலு கண் விழித்ததுதான். எதிரே பார்வதியைக் கண்டதும் “ஐயோ” என்று கத்தினான். பார்வதி தழுதழுத்த குரலில், “பாலு, இனிமே நான் உன்னை ஒண்ணும் செய்ய மாட்டேன். நீ இனிமே கோபுவோடயே எப்போதும் இருக்கலாம். எங்க லீட்டிலேயே இருக்கலாம் என்றாள் “நிஜமாகவா மாமி என்றான் பாலு. “ஆமாண்டா கண்ணே” என்று சொல்லிக்கொண்டே பாலுவின் நெற்றியிலிருந்த வியர்வையைத் துடைத்தாள் பார்வதி. அவன் கண்ணிலிருந்து தோன்றிய கண்ணீர்த்துளிகள் பாலுவின் முகத்தில் சொட்டின. ‘பாலு’ என்று அழைத்துக்கொண்டே கோபு அவனைத் தழுவினான். மருந்து கலக்கச் செல்பவர் போல டாக்டர் மேஜைப் பக்கம் சென்று கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

பழமொழிகள்.

அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்.

அடாது செய்தவர் படாது டடுவர்.

அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம்.

அவசரக்காரனுக்கும் ஆத்திரக்காரனுக்கும் புத்தி மட்டு.

அவன் அசையாமல் அணுவும் அசையாது.

அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் விஷம்.

அறையில் ஆடிப் பிறகு அம்பலம் வரவேண்டும்.

HOCKEY — SENIOR TEAM. (Dt. Runners-up)

வினோத மரத்தடியில்

By

An Old Boy.

அளப்பு அண்ணாசாமி, நான் அவர் வீட்டிற்குள் புகுவதைப் பார்த்தவுடன் அவருக்கே உரிய அலட்சிய மனோபாவத்துடன் என்னை வரவேற்றார். “ஓய்! ஏன் ஒரு வாரமாக இந்தப்பக்கமே வரவில்லை?” என்றார் அதிகாரமாக.

“ஒன்றுமில்லை. ‘இந்தியவன விருட்சங்கள்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு புத்தகம் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன். அதுதான் வர முடியவில்லை” என்று ஒரு அசட்டுச சிரிப்புடன் நான் பதிலளித்தேன்.

“மிஸ்டர், இந்திய வன விருட்சங்கள் என்றால் நம் நாட்டுக் காடுகளிலுள்ள ஒவ்வொரு வகை மரத்தையும் பற்றியும் விரிவாக எழுதிவிட்டதாகத்தானே நீர் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்?” என்று குறுக்குக் கேள்விப் போட்டார் அண்ணாசாமி.

நான் அவருக்குச் சூடாகப் பதில் கொடுக்கவேண்டி வாயைத் திறந்தேன். அதற்குள் அண்ணாசாமி தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தார். “எனக்குத் தெரியும் நீர் அவ்வாறுதான் நினைத்துக்கொண்டிருப்பீர். ஆனால் இந்தப் பார்த இந்தியக் காடுகளில் ஒன்றில் யாருமே அறியாத ஒரு மிலேச்ச விருட்சம்—காரமாயிசம் புசிக்கும் ஒரு மரம் மறைந்து கிடப்பதைப்பற்றி நான் சொன்னால் நீர் நம்பமாட்டீர். இந்த உலக மக்களும் என்னை நம்பமாட்டார்கள்.”

“அப்படியா! அது எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்?” என்று நான் ஆச்சரியப்படுவதுபோல் கேட்டேன்

“எப்படித் தெரியும் என்றா கேட்கிறீர்? ஓய்! அந்தப் பயங்கர மரத்தை என் சொந்தக் கண்களால் கண்டேனய்யா. அதுமட்டுமா? அந்த மிலேச்ச மரத்தடியிலே ஒரு பயங்கர சம்பவமும் நடைபெற்றது உமக்கு என்னய்யா தெரியும்?” என்று தூக்கியெறிந்து பேசிஞர் அண்ணாசாமி.

சரி, இந்த மனிதனுக்கு ஏதோ விசித்திரக் கற்பனை உதயமாகி இருக்கிறது என்று தெரிந்துகொண்டேன். “மிஸ்டர் அண்ணாசாமி, உடனே சொல்லுங்கள் அந்தக் கதையை” என்றேன் ஆவலுடன்.

அண்ணாசாமி மேசையை ஒரு குத்துக் குத்தினார். “கதையா” ஓய், இது உண்மையில் நடந்தது தெரியுமா?” என்றார் கோபமாக. நான் உடனே பெட்டிப் பரம்புபோல் அடக்கிவிட்டேன். அண்ணாசாமி கதை சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

அந்தக் காலத்தில் நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கையில் பரசுராம் தான் என் உயிர் தோழனாயிருந்தான். ஊர்ப் பண்ணையா

ருடைய ஒரே பிள்ளையான அவன் யாது காரணத்தாலோ கல்வியின் வாசனையைச் சிறிதளவேனும் நுகர மறுத்துவிட்டான். ஏதோ மிகச்சிரமப்பட்டு அவன் ஐந்தாவது வகுப்பு வரை எட்டிப்பார்த்தான். அதற்குமேல் அவனால் முடியவில்லை. பேசாமல் படிப்பை நிறுத்தினான். தன் ஒரே மகனைப்பற்றிப் பண்ணையார் கட்டியிருந்த மனக்கோட்டைகளெல்லாம் இடிந்தன. தந்தைக்கும் மகனுக்கும் காரசாரமாக வாக்குவாதம் நடந்தது. முடிவில் பிடிவாதக்காரனான பரசுராம் வீட்டைவிட்டு ஓடினான் தனக்குப் பிள்ளையே பிறக்கவில்லையெனத் தீர்மானித்துவிட்டதாகப் பண்ணையார் உறுயினர். அவர் தன்னுடைய ஒரே பிள்ளையைத் தைரியமாக விரட்டிவிட்டதற்கு மற்றொரு காரணமுமிருந்தது. அதாவது அவருக்கு விரைவில் மற்றொரு குழந்தை பிறக்கவிருந்தது அந்தத் தைரியத்தில்தான் அவர் மகனை மறக்கத் தீர்மானித்தார் அவர் நம்பிக்கையும் வீண்போகவில்லை. விரைவில் அவருக்குச் சொர்ண வக்கிரகம் போன்ற ஒரு ஆண குழந்தை பிறந்தது. பண்ணையார் பரசுராமை மறந்தார். புதிய பிள்ளையின் மழலைச் சொற்களிலே ஆழ்ந்துபோனார். பாவம், 12 வயதேயான பரசுராம் எங்குச் சென்றான், என்ன கதியானான் என்பதைப்பற்றி ஒருவராவது கவலைப்படவில்லை சில நாட்களில் யாவரும், நான் உட்பட அவனை அடியோடு மறந்துவிட்டோம்.

காலச்சக்கரம் உருண்டோடியது. எட்டு வருடங்கள் கடந்தன. எந்தக் காரியத்தையும் பொறுமைபுடன் செய்யும் நான் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளைப் பொறுமையோடு கழித்து விட்டு அப்பொழுதுதான் பள்ளியிறுதி வகுப்பில் அடியெடுத்து வைத்திருந்தேன். பண்ணையாரின் இளையமகன் அப்பொழுது எந்த வகுப்பில் படித்தானென்று இப்பொழுது எனக்கு ஞாபகமில்லை. ஆனால் அவன் 'சூடிக்கையான பயல்' என்று மட்டும் கேள்விப்பட்டேன். இந்தச் சமயத்தில்தான் எதிர்பாராத சம்பவமொன்று நடந்தது. திடீரென ஒருநாள் பண்ணையாரின் வீடு தீப்பற்றிக் கொண்டது ஏதோ அஜாகிராதைதான் அதற்குக்காரணம் அந்த விபத்தில் பண்ணையாரும் அவர் மனைவியும் பலியானார்கள். பண்ணையாருடைய மகன் மட்டும் கையில் பெரிய தீப்புண்களுடன் உயிர்தப்பினான். அவருடைய நிலபுலன்களெல்லாம் அவர் உறவினரது பேராசைக்கு இரையாயின. அவர் மகன் சிலகாலம் பரிதாபமான நிலையில் எங்களுந் இருந்தான். பிறகு அவனும் எங்கோ சென்று விட்டான். ஆனால் அவன் புத்திசாலியாகையால் எப்படியும் பெரிய நிலைமைக்கு வந்துவிடுவானென ஊரார் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். சில மாதங்களில் பண்ணையார் குடும்பத்தையே எங்கள் ஊர் மறந்து விட்டது.

இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, சென்ற வருடம் கல்கத்தாவிற்கு ஒரு வேலையாக நான் சென்றிருந்தேன் அங்கு ஒரு ஹோட்டலில் என் பாலிய சிநேகிதன் பரசுராமத் தற்செயலாகச் சந்தித்தபொழுது நானும் அவனும் ஆச்சரியக்கடலில் மூழ்கிவிட்டோம். பரசு அவனுடைய சொந்தக் கதையைக்கூறி முடித்தவுடன் நான் முன்னேவிட அதிக வியப்பில் ஆழ்ந்தேன். காரணம் பரசுராம் அவன் வீட்டைட்டுவி வெளியேறிய பிறகு பல துன்பங்களில் சிக்கி கடைசியில் அதிருஷ்ட தேவதையின் கடாட்சத்தைத் திடீரென அடைந்து, யாரும் நம்ப முடியாதவண்ணம் முன்னேறி, அப்பொழுது அஸ்ஸாமில் அனேக மண்ணெண்ணெய்க் கிணறுகளின் உரிமையாளனாக இருக்கிறான். அந்தச் சமயம் கௌஹத்தியிலிருந்து ஏதோ வேலையாக கல்கத்தா வந்திருக்கிறான பணத்தைத் தண்ணீராகத்தான் அவன் செலவழித்தான். நான் பிரமித்துப்போனேன் அவனிடம் அவன் ஊரை விட்டுச் சென்ற பிறகு நடந்தவற்றையெல்லாம் கூறினேன். அவன் கண்களில் நீர்பெருகியது அவனுடைய தம்பியைப்பற்றி மிக அக்கரையுடன் விசாரித்தான். அவனைப்பற்றி எனக்கொன்றும் தெரியாதென்று அறிந்ததும் அவன் முகம் வாடிவிட்டது கடைசியாக, அவன் என்னிடம் விடைபெறுகையில் கௌஹத்தியிலுள்ள அவன் வீட்டிற்கு வரும்படிக் கண்டிப்பாக உத்திரவிட்டான். நானும் மகிழ்வுடன் ஒப்புக்கொண்டேன்.

இரண்டு நாட்களில் நான் கல்கத்தாவில் எனக்கிருந்த வேலையை முடித்துக்கொண்டு கௌஹத்திக்குப் பிரயாணமானேன். கௌஹத்தியில் பிரபல மண்ணெண்ணெய் கிணறுகள் உரிமையாளர் பரசுராம் பிள்ளையின் வீட்டைச் சுவபமாகச் சென்றடைந்தேன் இரண்டு நாட்கள் பரசுராமின் பெரிய மாளிகையில் எனக்கு ராஜோபசாரம் நடந்தது. ஆனால் மூன்றாம் நாள் காலை அவனுக்கு வந்த ஒரு கடிதத்தைப் படித்ததும் பரசுராமின் முகத்திலிருந்த மகிழ்ச்சியெல்லாம் நீங்கிக் கவலையின் குறி தோன்றியதை நான் கவனித்தேன் ஆனால் அவன் என்னிடம் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. நானும் அவனை ஒன்றும் கேட்கவில்லை

ஆனால் நேரம் செல்லச் செல்லப் பரசுராமின் நெஞ்சிலிருந்த கொடிய வேதனையை அவன் முகம் பளிங்குபோல் எடுத்துக் காண்பித்தது என் நண்பனின் இடுக்கண் களைவது என் பொறுப்பாதலின் நான் மெதுவாக அவனருகே சென்று பேச்சைத் துவக்கினேன்.

“பரசு! இன்று காலையிலிருந்து நீ ஏன் பேயறைந்தவன் போலிருக்கிறாய்? என்னிடம்கூடவா சொல்லக்கூடாது” என்றேன் அன்போடு.

பரசுராம் பரிதாபமாக என்னைப் பார்த்தான். பிறகு அன்று காலை அவனுக்கு வந்த கடிதத்தை என்னிடம் கொடுத்தான். நான் அதைப் பிரித்து வாசித்தேன். அதில் பின்வருமாறு கண்டிருந்தது.

அன்புள்ள ஐயா!

நான், இந்திய சர்க்காரால் இந்தப் பிரதேசத்திய மண்ணெண்ணெய் கிடைக்குமிடங்களைக் கண்டுபிடிக்க அனுப்பப்பட்டிருக்கிறேன். அதிருஷ்டவசமாக நான் வந்த சில தினங்களுக்குள்ளேயே ஒரு இடத்தைக் கண்டுபிடித்துவிட்டேன். அந்த இடத்தில் கிடைக்கவிருக்கும் மண்ணெண்ணெய் ஐம்பது ஆண்டுகாலம் வரை இந்தியாவின் முழு எண்ணெய்த் தேவையையும் பூர்த்தி செய்யக்கூடியது. ஆகவே அந்த இடத்தை உடனடியாக வாங்கும்படி இந்தியச் சர்க்காருக்கு நான் எழுதப்போகிறேன். இது நிற்க,

நான் ஏன் உங்களுக்கு இக்கடிதம் எழுதுகிறேனெனில் சர்க்கார் வாங்கவிருக்கும் அந்தப் பிரதேசத்தில் மறைந்து கிடக்கும் எண்ணெய் செல்வத்தைத் தாங்கள் அறியாமல் அவ்விடத்தில் வீடுகள் கட்டுவதற்காக அந்நிலத்தை வாங்குவதற்கு அதன் உரிமையாளருடன் பேசி முடிவுசெய்து முன் பணம் கொடுத்திருப்பாக அறிந்தேன். தாங்கள் தயவுசெய்து அந்த யோசனையைக் கைவிட்டு அந்நிலம் சர்க்காருக்கும் நம்நாட்டிற்கும் பயனளிக்கும்படி செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தாங்கள், அந்நிலத்தை உங்களுக்கு வேண்டாமெனத் தெரிவித்த பிறகுதான் நான் அதைப்பற்றிய தகவல்களைச் சர்க்காருக்கு அனுப்புவேன். நீங்கள் இதைச் செய்யத் தவறினால் சர்க்காருக்கு எழுதிக் கட்டாய நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளச் செய்ய நேரும் என்பதையும் பணிவாகத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் செய்யவிருக்கும் இந்த உதவியால் நம் நாட்டிற்கு ஏற்படும் பெரும் நன்மையைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

தங்கள் அன்புள்ள,

சோர்ணநாதன்

குறிப்பு:— இன்று மாலை 2 மணிக்கு இது சம்பந்தமாக உங்களிடம் பேச உங்கள் மாளிகைக்கு வருகிறேன்.

இதைப் படித்தவுடன் எனக்கு வியமம் விளங்கிவிட்டது. நம் நாட்டின் ஐம்பது ஆண்டுக்கு மண்ணெண்ணெய்த் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய ஒரு பிரதேசம் அறியாயமாகக் கையை விட்டுப் போகப்போகிறதே என்ற ஏக்கம்தான் பரசுராமப் பிடித்திருக்கிறது. “பரசு, இனி என்ன செய்வது? சர்க்கார் சமாச்சாரமாயிற்றே. பேசாமல் விட்டுவிடவேண்டியதுதான்” என்று நான் கூறினேன்.

“என்ன சொன்னாய்? வீட்டுவீடுவதா? அந்த ஒரு பிரதேசம் மட்டும் என்னிடமிருந்தால் நான் பணத்திலே மூழ்கி, பணத்திலே நீந்தி, பணத்திலேயே மிதப்பேன். ஆகா! வீடு கட்டுவதற்காக வாங்க இருந்த இடத்தில் இப்படி இலட்சுமி மறைந்து கிடப்பாளென்று எனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதே. இன்று இந்த சொர்ணநாதனாள் எல்லாம் சர்க்காருக்குப் போகப்போகிறதே” என்றெல்லாம் புலம்பினான் பரசுராம்.

ஐயோ! இந்த மனித வர்க்கம் ஏன் இப்படிப் பேராசை பிடித்தலைகிறது? இலட்சம் இலட்சமாகச் சம்பாதிக்கும் பரசுராம் அதிலும் திருப்தியடையாமல் புலம்புகிறான். அந்தச் சொர்ணநாதன் அரும் பாடுபட்டுக் கண்டுபிடித்த இடத்தைத் தானே அடையவேண்டி ஓலமிடுகிறான். பேராசை என்பது எவ்வளவு கொடியது — எத்தனை சாம்ராஜ்ஜியங்கள் பேராசையால் மண்ணோடு மண்ணாகியிருக்கின்றன எத்தனை மாவீரர்கள் அதன் கொடூரப்பிடியில் சிக்கி கபளிகரிக்கப் பட்டுள்ளனர் என்பதையெல்லாம் உணர்ந்தும் இந்த உலகம் ஏன் இப்படி இருக்கிறது? ஏன் நண்பனின் எண்ணம் தவறானது என்று நான் அறிவேன். “ஆனால் பிடிவாத குணமும் எனக்குத் தெரியும்” ஆகவே, விதியின் கொடுமையால் நண்பனுக்கு நற்புத்தி சொல்லாமல் அவன் பேராசைக்குத் தூபம்போட ஆம்பித்தேன்.

“பரசுராம், இப்பொழுது ஒரே ஒரு வழிதானிருக்கிறது. அதாவது, நீ வாங்கவிரும்பும் பிரதேசத்தில் மண்ணெண்ணெய் கிடைக்கும் தகவலைச் சர்க்காருக்குத் தெரிவிக்காமல் மறைத்து விடும்படி இந்தச் சொர்ணநாதனுக்கு லஞ்சம் கொடுத்து” என்று நான் முடிப்பதற்குள் பரசுராம் குறுக்கிட்டான். “அது எனக்குத் தெரியாதா என்ன? இந்தச் சொர்ணநாதன் ஒருகால் தம்படி கூட அநியாயமாகத் தொட மாட்டானாம், தெரியுமா?” என்று விரக்தியாகக் கூறிய பரசு திடீரென வெறி பிடித்தவன் போல் “அந்தச் சொர்ணநாதன் வாயை மூட வேறு ஒரே ஒரு வழிதான் உளது. அதுதான் அவன் மாணம்” என்று உறுமினான்.

‘ஆகா, அபாரமான யோசனை’ என்று நான் ஆர்ப்பரித்தேன். பிறகு நானும் பரசுராமும் வெகு இரகசியமாக ஒரு திட்டம் தீட்டினோம்.

அன்று பிற்பகல் சுமார் இரண்டு மணிக்குச் சொர்ணநாதன் பரசுராமைப் பார்க்க வந்தார். அவரும் ஒரு தென்னிந்தியர்தான். ஆகவே தமிழில் நன்கு பேசினார். பரசுராமும் அவரும் சிறிது நேரத்தில் பெரிய நண்பர்களாகி விட்டனர். பரசு தேனொழுகப் பேசினான். மறுநாளே அவன் வாங்கவிரும்பு நிலத்தை வேண்டாமென அதன்

உரிமையாளரிடம் தெரிவித்து விடுவதாகக் கூறினான். பாவம், சொர்ணநாதன் - அவர் ஒரு பெரிய மேதை; சர்க்கார் பூதத்துவ இலாகாவில் பெரும் பதவியிலிருப்பவர்; கடமைவீரர்; சர்க்காருக்காக உழைக்கும் பெருந்தகையாளர்; ஆனால் அவர் ஒரு அப்பாவி. பாசராமின் இனிய வார்த்தைகளை அவர் முழுவதும் நம்பினார். ஆனால் நான் என்னையுமறியாமல் ஏதோ நினைவுகளில் மூழ்கிவிட்டேன். சொர்ணநாதன் அங்கு வந்தது முதல் என் மனதில் உருத் தெரியாத சஞ்சலம் குடிகொண்டு விட்டது.

சிறிது நேரம் சென்ற பிறகு பாசராம் சொர்ணநாதனை அன்று இரவு தன் வீட்டில் தங்கி விருந்துண்ண வேண்டினான். அவர் மகிழ்வுடன் ஒப்புக் கொண்டார். அதன் பின் அவன் வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போல் அவன் திட்டத்தை நிறைவேற்றும் வழியில் இறங்கினான். “மிஸ்டர் சொர்ணநாதன், இன்று மாலை நாம் அருகிலுள்ள காட்டிற்கு வேட்டையாடச் சென்றாலென்ன?” என்றான் அன்புடன். அவனை உயிர்த் தோழனாக எண்ணும் அப்பாவி சொர்ணநாதன் உடனே அதற்கு மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதித்தார். என் நெஞ்சு துடித்தது. ஆனாலும் பேசாமலிருந்து விட்டேன்.

அன்று மாலை சுமார் நான்கு மணிக்கு நாங்கள் மூவர் மட்டும் துப்பாக்கிகளுடன் புறப்பட்டோம். காட்டின் எல்லை வரை ஜீப்பில் சென்று அதன் பின் கால் நடையாகச் சென்றோம். சொர்ணநாதன் வெகு சுலபமாக இரண்டொரு முயல்களைச் சுட்டார். நானும் பாசராமும் பேசாமல் சென்றோம். பாசராமன் வெகு வேகமாக நடுக் காட்டை நோக்கிச் சென்றான். சொர்ணநாதன் ஆனந்தமாக அவனைப் பின் தொடர்ந்து நடந்தார். நான் படபடக்கும் இதயத் தோடு கடைசியாகச் சென்று கொண்டிருந்தேன்.

அந்த அடர்ந்த காணகத்துள் வெகு தூரம் சென்று விட்டோம். திடீரெனப் பாசராம் மேலே நடவாமல் நின்றான். உடனே நாங்கள் என்ன வென்று கேட்டவாறே அவனருகே சென்றோம். அவன் பேசாமல் எதிரே நின்ற ஒரு பிரம்மாண்டமான மரத்தடியில் கிடந்த ஒரு எலும்புக் குவியலை ஆச்சரியத்துடன் காண்பித்தான். நாங்களும் அதை வியப்புடன் பார்த்தோம். பிறகு அந்த விருட்சத்தையும் நோக்கினோம் அந்த உயர்ந்த மரம் பார்வைக்கு வெகு விசித்திரமாயிருந்தது. அதன் இலைகளின் அமைப்பும், கிளைகளின் தோற்றமும் அலாதிதாக யிருந்தன. அந்த எலும்புக் குவியலுக்கு நேர் மேலே வெகு உயரத்திலிருந்து ஒரு அகன்ற கிளை யொன்றிலிருந்து சுமார் இரண்டு அடி நீளமுள்ள விழுதுகள் போன்ற தண்டுகள் சில தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் நாங்கள் அதைப் பெரிதாக கவனிக்க

வில்லை. அந்த மரத்தடியில் ஏன் அத்தனை எலும்புகள் கிடக்க வேண்டுமென்பதுதான் மர்மமாக இருந்தது. கடைசியில் சொர்ண நாதன் சிறிது தைரியமாக அந்த எலும்புக் குவியலருகே சென்று அதை உன்னிப்பாக கவனித்துப் பார்த்தார்.

அதுதான் சமயமெனப் பரசராம் என் காதருகே அவனுடைய புது யோசனை யொன்றைக் கூறினான். சொர்ணநாதனை நடுக் காட்டிற்கு வேட்டையாட அழைத்துச் சென்று, சுட்டுக் கொன்று விட வேண்டுமென்பதுதான் எங்களுடைய திட்டம். அத்துடன் இப்பொழுது ஒரு புது யோசனையையும் பரசராம் சேர்த்துக் கொண்டான். அதாவது சொர்ணநாதனின் உடல் கண்டுபிடிக்கப்படாமலிருக்க அவரை அந்த இடத்திலேயே சுட்டுக் கொன்று, அந்த எலும்புக் குவியலருகேயே போட்டு விட்டால் பார்ப்பவருக்குக் குழப்பம்தான் ஏற்படும். இந்த யோசனை அருமையானதென்றே எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் நாகுகளிருவருமே அங்கு ஏன் எலும்புக்குவியலிருக்கிற தென்பதைப் பற்றி யோசிக்க அடியோடு மறந்து விட்டோம்.

பரசராம், எலும்புகளை உன்னிப்பாக ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த சொர்ணநாதனருகே மெதுவாகச் சென்றான். திடீரென அவரைத் தாக்கிக் கீழே தள்ளினான். சொர்ணநாதன் தரையிலே உருண்டு விழுந்தார். அவர் வைத்திருந்த துப்பாக்கி அவர் கையிலிருந்து நழுவி விழுந்தது. அந்தத் திடீர் தாக்குதலின் அதிர்ச்சி நீங்கி அவர் எழுந்த பொழுது அவரெதிரே அந்த எலும்புக்குவியல்களுக்கருகே யமகிங்கரனைப் போல் நின்றான் பரசராம். அவன் கையிலிருந்த துப்பாக்கி சொர்ணநாதனின் மார்பை நோக்கி குண்டைக் கக்கத் தயாராக இருந்தது.

“பரசராம், இதெல்லாம் என்ன?” என்று தன்னையே நம்பாதவராய்க் கேட்டார் சொர்ணநாதன்.

“ஹும், என்னவா? முதலில் இரு கைகளையும் தூக்கியவாறு நீல். ஏய்! சொர்ணநாதா, அந்த மண்ணெண்ணெய்ப் பிரதேசத்தைக் கண்டு பிடித்தாயே அதற்காக நான் தரும் பரிசில் இது. சர்க்காரின் கடமை தவறாச் சேவகனே! உன் உண்மை ஊழியத்திற்கு வெகு மானம் இது. போ, இன்றோடு ஒழிந்து போ. உன் சர்க்காருக்கு இப்பொழுது எப்படித் தகவலனுப்பப் போகிறது? மறைந்து கிடக்கும் எண்ணெய்ச் செல்வத்தை உன் சர்க்கார் எப்படி அறிந்து கொள்ளப் போகிறது, பார்ப்போம்” என்று பரிகாசத்துடன் பயங்கரமாகச் சிரித்தான் பரசராம்.

நான் கற்சிலைபோல் நின்றேன். தூக்கிய கைகளுடன் கசாப்புக் கடையில் வெட்டப்படவிருக்கும் ஆடுபோல் நிற்கும் சொர்ண நாதனைப் பார்த்தேன் அவருடைய பால்வடியும் முகத்தைப் பார்த்தேன். களங்கமற்ற கண்களைப் பார்த்தேன். திடீரென அவருடைய கைகளைப் பார்த்தேன் உடனே என் மனதில் மின்னலைப்போல் ஒன்று நினைவிற்கு வந்தது. மறுநொடியில் “பரசுராம் நிறுத்து. சொர்ணநாதன் உன் சகோதரன். உன் சொந்த தம்பி. அதோ, அவர் கைகளிலிருக்கும் தீப் புண்களின் வடுக்களைப் பார், பார்” என்று கதறினேன்.

ஆனால் அதற்குள் விதி சதிசெய்துவிட்டது. என் அலறலைக்கேட்ட பரசுராம் ஆச்சரியத்தால் “ஆ” என அலறியவாறே அவனையு மறியாமல் துப்பாக்கியின் குதிரையை இழுத்துவிட்டான். அதைத் தொடர்ந்து “ஐயோ” என்ற பயங்கர அலறலுடன் சொர்ணநாதன் கீழே சாய்வதைக் கண்டு நான் கண்களை மூடிக்கொண்டேன். ஆனால், மறுநொடியில் பரசுராமின் பயங்கரக் கதறலைக் கேட்டுக் கண்களைத் திறந்தேன். நான் கண்ட காட்சியை என்னவென்பது.

நாங்கள் அங்கு வந்தபொழுது அந்த எலும்புக் குவியலுக்கு மேலிருந்த கிளையில் ஓரிரண்டு அடிகள் நீளமுள்ளவைகளாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த விழுதுகள் இப்பொழுது அநேக கஜ நீளங்களுக்கு நீண்டிருந்தன அவற்றின் பிடியிலே சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தான் என் நண்பன் பரசுராம். என் நிலை அப்பொழுது எப்படியிருந்திருக்கும் மென்பதை நீரே சிந்தித்துப் பார்க்கலாம். என் அறிவு தெளிவதற்குள் அந்தப் பயங்கர விழுதுகள் பரசுராமைச் சுருட்டி யெடுத்தவாறே மேல் நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தன. அதாவது அவைகளின் நீளம் பழையபடி குறைந்து கொண்டே சென்றது.

புத்திசாலியான எனக்கு ஒரே நொடியில் எல்லா விஷயமும் விளங்கி விட்டது. அந்தப் பிரமாண்டமான விசித்திர விருட்சம் ஒரு மாமிசபட்சினி. அது அந்த விழுதுகளால் அதனடியில் வந்து நிற்கும் ஜீவன்களைப் பிடித்துக் கொள்கிறது. நமக்குக் கைகள் உபயோகப் படுவது போல் அதற்கு அவ் விழுதுகள் பயன் படுகின்றன. அத்தண்டுகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கிளைதான் அம் மரத்திற்கு “வாய்” போலும். இப்பொழுதுதான் எனக்கு அந்த மரத்தடியில் கிடக்கும் எலும்புக் குவியலின் மர்மம் விளங்கியது என் உடல் நடுங்கியது. ௨௭

மேலே நோக்கினேன். என் பாலிய நண்பனை அந்த மரம் புசிப்பதற் கென வேகமாக இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. பரசுராம் மூர்ச்சையானான். சிறிது நேரத்தில் அவன் உடல் அம் மரத்தின்

வாய் என்று சொல்லக்கூடிய கிளையின் மேல் சென்று ஒட்டிக்கொண்டது. அந்தக் கொடூர விழுதுகள் இப்பொழுது மிகவும் சாதுவாகப் பழைய ஒரு அடி நீளத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. என் தோழனின் உடலை அந்த மிலேச்ச மரம் விருந்தாகப் புசித்துக்கொண்டிருந்தது. நான் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டேன்.

ஐயோ, என் அருமைத் தோழா, உன் பேராசையின் விளைவைப் பார்த்தனையா? உன் அருமைத் தம்பி இதோ உன்னால் ஈண்டடிபட்டுக் கிடக்கிறான்; நீ உலகம் கேட்டிராத அதிசய மரத்திற்கு விருந்தாகிக் கொண்டிருக்கிறாய்; இவை யாவற்றிற்கும் காரணமான அந்த எண்ணெய் வயல் சர்க்காருக்கு மில்லாமல், உனக்கு மில்லாமல் போகப் போகிறது. அந்தோ, இந்தக் கொடூரத்தை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு நான் மட்டும் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறேனே! ஏ! மிலேச்ச மரமே, நீ உலகில் வாழ்வதைச் சொன்னால் மக்கள் என்னை எந்தப் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்புவார்களோ தெரிய வில்லையே - என்றெல்லாம் பீதிபிடித்த என் சிந்தனை ஓடியது.

திடீரெனத் தொப்பென்று அந்த மரத்தின் வாயாகிய கிளையி லிருந்து தசையெல்லாம் உண்ணப்பட்ட என் நண்பனின் எலும்புக் கூடு கீழே அந்த எலும்புக்கூடு குவியலின் மேல் விழுந்தது. என் இதயம் படபடத்தது. கால்களில் ஒரு புது பலம் தோன்றியது. உடனே அங்கிருந்து பிடித்தேன் ஓட்டம். நேரே கௌஹத்தி இரயில்வே நிலையத்தில் சென்று நின்றேன். அங்கிருந்து உடனே இரயிலேறி நம்மூர் வந்து சேர்ந்தேன்.

இந்தப் பயங்கரமான சம்பவத்தைச் சிறிதும் நாக்கூசாமல் சொல்லிமுடித்தார் அண்ணாசாமி.

“ஐயோ, இது என்னய்யா, இவ்வளவு விகோதமான பயங்கரக் கதையாக இருக்கிறதே” என்று கூறியவாறே நான் எழுந்து அங்கிருந்து புறப்பட்டேன்.

“ஓம், உமக்கு எத்தனை தடவை சொல்லுவது? இது கதையில்லை ஐயா, உண்மையில் நடந்த சம்பவம் தெரியுமா?” என்று மேசையை வேகமாகக் குத்தினார் அளப்பு அண்ணாசாமி.

Editorial Board.

MR. J. AMALADASON B. A., L. T., *Editor.*

„ T. SUBRAMANIAN B. A., L. T.,

„ A. SHANMUGASUNDARAM.

Notice.

FINDLAY High School Magazine is a journal devoted to subjects of interest to students and to a certain extent to the general reader, published in March. The Magazine usually contains copious notes on School Events, Literary Societies, Sports etc., and should be in the hands of every old student. The Annual Subscription is only One Rupee exclusive of postage payable in advance.

Contributions are solicited on subjects falling within the scope of the journal. Articles should be brief and typed or written in neat hand *on one side of the paper only*, and to ensure their publications in the succeeding issue of the Magazine, should be sent to the Editor a month in advance.

All remittances and business communications should be addressed to

**The Manager,
Findlay High School Magazine,
Mannargudi.**

N. B:— The right of reproduction is reserved.